

ИНЧИЛИ ЛУҶО

1

Пешгуфтор

¹ Азбаски бисёр касон ба тартиб додани нақли рӯйдодҳое сар кардаанд, ки рӯй доданашон дар миёни мо пурра маълум аст, ² чунон ки онҳое ки аз ибтидо шоҳидон ва ходимони Калом буданд, ба мо расондаанд, ³ ман низ раво донистам, ки ҳама чизро аз ибтидо бо диққат тадқиқ намуда, пайи ҳам барои ту, эй Теофилуси муҳтарам, нависам, ⁴ то ки боварибахш будани он чиро, ки омӯхтаӣ, донӣ.

Пешгӯии таваллуди Яҳё

⁵ Дар айёми Ҳиродус, подшоҳи Яҳудия, Закарё ном коҳине аз навбати Абиё^b буд, ва зани ӯ аз духтарони Ҳорун буда, Элишабаъ ном дошт. ⁶ Ҳар дуи онҳо пеши Худо росткор буданд ва аз рӯи тамоми фармудаҳо ва фаризаҳои Худованд бекаму кост рафтор мекарданд. ⁷ Онҳо фарзанд надоштанд, чунки Элишабаъ нозой буд, ва ҳар ду ба пиронсолагӣ расида буданд.

⁸ Боре, ҳангоме ки ӯ бо навбати худ пеши Худо коҳинӣ мекард, ⁹ мувофиқи одати коҳинӣ, қуръа ба номи ӯ баромад, ки ба ибодатхонаи Худованд даромада, бухур сӯзонад; ¹⁰ ва ҳангоми бухур сӯзонданаи тамоми анбӯҳи мардум дар берун дуо мегуфт. ¹¹ Баногоҳ фариштаи Худованд бар ӯ намудор гардида, дар тарафи рости қурбонгоҳи бухур истод. ¹² Закарё ӯро дида, тарсид ва ба ҳарос афтод. ¹³ Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Эй Закарё, натарс, чунки дуои ту шунида шудааст, ва зани ту Элишабаъ ба ту писаре мезояд, ва бояд номи ӯро Яҳё гузорӣ. ¹⁴ Ва туро шодмонӣ ва хурсандӣ насиб мешавад, ва бисёр касон ба таваллуди ӯ шодӣ мекунанд. ¹⁵ Зеро ӯ дар назди Худованд бузург мешавад, ва май ва шароб наменӯшад, ва аз шиками модари худ аз Рӯҳулқудс пур мешавад, ¹⁶ ва бисёр касонро аз бани-Исроил ба

---

^b1.5 навбати Абиё — Дар ибодатгоҳ 24 гурӯҳ коҳинон бо навбат хизмат мекарданд; гурӯҳи 8-умро “навбати Абиё” меномиданд (1Вақ 24, 10).

Худованд Худои онҳо бозмегардонад. ¹⁷ Ва пешопеши Ў бо рӯҳ ва қуввати Илёс қадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандон ва саркашонро ба хиради росткорон баргардонад ва халқи дурусте барои Худованд омода намояд». ¹⁸ Закарё ба фаришта гуфт: «Инро аз рӯи чӣ донам? Зеро ман пир ҳастам, ва зани ман низ ба пиронсолагӣ расидааст». ¹⁹ Фаришта дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ман Ҷаброил ҳастам, ки дар ҳузури Худо меистам, ва фиристода шудаам барои он ки ба ту сухан ронам ва ин хабари хушро ба ту расонам. ²⁰ Ва инак, забонат лол шуда, то рӯзи ба амал омадани ин ту гап зада наметавонӣ, зеро ба суханони ман, ки дар вақти худ иҷро мешаванд, бовар накардӣ».

²¹ Дар ин миён мардум мунтазири Закарё буданд ва ҳайрон буданд, ки ӯ дар ибодатхона дер мекунад. ²² Ва ҳангоме ки берун омад, ба онҳо гап зада натавонист, ва онҳо фаҳмиданд, ки ӯ дар ибодатхона рӯйеё дидааст; ва ӯ ба онҳо имову ишора мекард, ва забонаш лол шуда буд. ²³ Ҳангоме ки рӯзҳои хизматаш ба анҷом расиданд, ба хонаи худ рафт.

²⁴ Ва пас аз он рӯзҳо зани ӯ, Элишабаъ, ҳомила шуда, панҷ моҳ худро аз ҳама пинҳон дошт, ва гуфт: ²⁵ «Дар ин рӯзҳо Худованд назар карда, ба ман чунин амал кард, то ки нанги маро аз миёни мардум бардорад».

Пешгӯии таваллуди Исо

²⁶ Ва дар моҳи шашум Ҷаброили фаришта аз ҷониби Худо ба Носира ном шаҳри Ҷалил фиристода шуд ²⁷ назди бокирае ки номзади Юсуф ном марде аз хонадони Довуд буд; ва номи он бокира Марям буд. ²⁸ Ва фаришта назди вай даромада, гуфт: «Салом бар ту, эй пурфайз! Худованд бо туст; ту дар миёни занон муборак ҳастӣ». ²⁹ Аммо вай ӯро дида, аз суханонаш парешон шуд ва дар дили худ гуфт, ки ин чӣ саломе бошад. ³⁰ Ва фаришта ба вай гуфт: «Эй Марям, натарс, чунки ту назди Худо файз ёфтай; ³¹ ва инак, ҳомила шуда, Писаре мезой, ва бояд номи ӯро Исо гузорӣ. ³² Ӯ бузург мешавад ва Писари Ҳаққи Таоло номида мешавад; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро ба Ӯ медиҳад; ³³ ва Ӯ бар хонадони Яъқуб то абад подшоҳӣ мекунад, ва подшоҳии Ӯ поён нахоҳад дошт». ³⁴ Марям ба фаришта гуфт: «Ин чӣ гуна мешавад, дар ҳоле ки ман бо марде набудам?» ³⁵ Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: «Рӯҳулқудс бар ту меояд, ва қуввати Ҳаққи Таоло бар ту соя меафканад; бинобар ин он Зодаи Муқаддас ҳам Писари Худо номида мешавад. ³⁶ Инак, хеши ту, Элишабаъ, ки ӯро нозой меноманд, ӯ низ дар пирии худ писаре дар шикам дорад, ва ҳоло моҳи шашуми ӯст; ³⁷ зеро назди Худо ҳеҷ чиз ғайриимкон нест». ³⁸ Марям гуфт: «Инак, канизи Худованд ҳастам; бигзор бо ман аз рӯи сухани ту шавад». Ва фаришта аз пеши вай рафт.

Марям назди Элишабаъ

³⁹ Дар он рӯзҳо Марям роҳсипор шуда, бо шитоб ба шаҳре рафт, ки дар кӯҳистони Яхудо аст, ⁴⁰ ва ба хонаи Закарё даромада, ба Элишабаъ салом гуфт. ⁴¹ Ва чун Элишабаъ саломи Марямро шунид, бача дар шикамаш ба ҷунбиш омад; ва Элишабаъ аз Рӯҳулқудс пур шуд, ⁴² ва бо овози баланд хитоб намуда, гуфт: «Ту дар миёни занон муборак ҳастӣ, ва муборак аст самари шиками ту!» ⁴³ Ва ин ба ман аз кучост, ки модари Хоҷаам назди ман омадааст? ⁴⁴ Зеро ҳамин ки садои саломи ту ба гӯшам расид, бача аз шодӣ дар шикамам ба ҷунбиш омад. ⁴⁵ Ва хушо он ки бовар кардааст, чунки он чи аз ҷониби Худованд ба вай гуфта шудааст, ба амал меояд».

⁴⁶ Ва Марям гуфт:

«Чони ман Худовандро ситоиш мекунад,
⁴⁷ Рӯҳи ман аз Худои Наҷотдиҳандаи ман ба вачд омад,
⁴⁸ Ки ӯ ба канизи ночизи Худ назар кардааст;
Зеро минбаъд ҳамаи наслҳо маро хушбахт мехонанд.
⁴⁹ Зеро Зӯрофарин корҳои бузурге барои ман кардааст,
Ва номи ӯ қуддус аст,
⁵⁰ Ва марҳамати ӯ насл ба насл барои касонест,
Ки аз ӯ метарсанд.
⁵¹ Қуввати бозуи Худро нишон медиҳад;
Онҳоеро, ки дар андешаҳои дил мағруранд, пароканда мекунад.
⁵² Зӯрмандонро аз тахтҳо сарнагун месозад
Ва шахсони ночизро сарбаланд мегардонад;
⁵³ Гуруснагонро бо чизҳои некӯ пур мекунад,
Ва сарватмандонро дастхолӣ мефиристад;
⁵⁴ Бандаи Худ Исроилро дастгирӣ мекунад,
Ба хоҳири марҳамати Худ, —
⁵⁵ Чунон ки ба падарони мо гуфтааст, —
Ба Иброҳим ва насли ӯ то абад».

⁵⁶ Ва Марям қариб се моҳ назди ӯ монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яҳё

⁵⁷ Чун вақти зоидаи Элишабаъ расид, ӯ писаре зод. ⁵⁸ Ва ҳамсояҳо ва хешу табори ӯ шуниданд, ки Худованд марҳамати Худро ба ӯ афзун кардааст, ва бо ӯ шод шуданд. ⁵⁹ Ва дар рӯзи ҳаштум омаданд, ки кӯдакро хатна кунанд, ва мехостанд ӯро аз рӯи номи падараш Закарё ном монанд. ⁶⁰ Лекин модараш дар ҷавоб гуфт: «Не, балки ӯ Яҳё номида шавад». ⁶¹ Ба вай гуфтанд: «Аз хешони ту касе нест, ки чунин ном дошта бошад». ⁶² Ва бо имову ишора аз падараш пурсиданд, ки ӯро чӣ ном ниҳодан мехоҳад. ⁶³ Ӯ тахтчае талабида, бар он навишт: «Номи ӯ Яҳёст». Ва ҳама ҳайрон шуданд. ⁶⁴ Дарҳол даҳон ва забони ӯ кушода шуд, ва ӯ ба сухан даромада, Худоро муборак хонд. ⁶⁵ Ва ҳамаи ҳамсояҳои онҳо ба ҳарос афтоданд; ва тамоми ин воқеаро дар сар то сари кӯҳистони Яҳудия нақл мекарданд. ⁶⁶ Ва ҳар кӣ мешунид, инро дар дили худ ҷо дода, мегуфт: «Ин кӯдак кӣ мешавад?» Ва дасти Худованд бо ӯ буд.

⁶⁷ Падари ӯ, Закарё, аз Рӯҳулқудс пур шуд ва пайғамбарӣ намуда, гуфт:

⁶⁸ «Муборак аст Худованд Худои Исроил,
Ки ба дидори қавми Худ омада, ба он халосӣ додааст,
⁶⁹ Ва барои мо шоҳи наҷот^с барпо кардааст
Дар хонадони бандаи Худ Довуд,
⁷⁰ Чунон ки аз қадим гуфтааст
Бо забони пайғамбарони муқаддаси Худ,
⁷¹ Ки моро аз душманон наҷот медиҳад

---

^с1.69 шоҳи наҷот — маҷоз барои Масеҳ, яъне Подшоҳи ваъдашуда, ки наҷот меоварад; шох рамзи қувват аст

Ва аз дасти ҳамаи онҳое ки аз мо нафрат доранд;
⁷² Ба падарони мо марҳамат намуда,
 Аҳди муқаддаси Худро,
⁷³ Қасамеро ба хотир меоварад,
 Ки Ё ба падари мо Иброҳим ёд карда буд,
⁷⁴ Ва ба мо имконият медиҳад,
 Ки аз дасти душманони худ халос шуда,
 Бе тарс ⁷⁵ ба Ё бо муқаддасӣ ва ростӣ ибодат кунем,
 Дар ҳолате ки тамоми рӯзҳои умри худ пеши Ё бошем.
⁷⁶ Ва ту, эй кӯдак, пайғамбари Ҳаққи Таоло хонда мешавӣ,
 Чунки пешопеши Худованд қадам мезанӣ, то роҳҳои Ёро омода кунӣ
⁷⁷ Ва ба қавми Ё фаҳмонӣ,
 Ки наҷот дар бахшоиши гуноҳҳои онҳост,
⁷⁸ Аз марҳамати дилсӯзонаи Худои мо,
 Ки Сапеда^d бо он аз олами боло ба дидори мо омад,
⁷⁹ То ки касони дар торикӣ ва дар сояи марг нишастаро рӯшноӣ бахшад
 Ва пойҳои моро ба роҳи осоиш равона кунад».

⁸⁰ Ва кӯдак калон шуда, рӯҳаш нерӯманд мегашт, ва то рӯзе ки ба Исроил падид омад, дар биёбон буд.

2

Таваллуди Исо

¹ Дар он рӯзҳо аз ҷониби қайсар Августус фармоне баромад, ки дар тамоми рӯи замин^e номнависӣ гузаронанд. ² Ин номнависӣ аввалин буд ва дар замоне ки Куриниус дар Сурия ҳукмронӣ мекард, анҷом ёфт. ³ Ва ҳама барои номнависиҳои худ, ҳар яке ба шаҳри худ мерафтанд. ⁴ Юсуф низ аз Ҷалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудия, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, равона шуд, чунки ӯ аз хонадон ва насли Довуд буд, ⁵ то бо Марям, ки номзади ӯ ва ҳомиладор буд, номнависӣ карда шавад. ⁶ Ва ҳангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, вақти зоидаи вай расид; ⁷ ва Писари нахустини худро зод, ва Ёро парпеч кард, ва Ёро дар охуре хобонд, чунки дар мусофирхона ҷое барои онҳо набуд.

Чӯпонон

⁸ Дар он сарзамин чӯпононе буданд, ки шабона дар ҳавои кушод рамаи худро посбонӣ мекарданд. ⁹ Ва фариштаи Худованд бар онҳо намоён гардид, ва ҷалоли Худованд дар гирду пешашон дурахшид, ва онҳо хеле ҳаросон шуданд. ¹⁰ Фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед; зеро ба шумо хушхабаре басо шодибахш мерасонам, ки он барои тамоми қавм аст: ¹¹ Имрӯз дар шаҳри Довуд Наҷотдиҳанда барои шумо ба дунё омад, ки Ё Масеҳ,^f Худованд^g аст. ¹² Ин аст аломате барои шумо: Кӯдакро

^d1.78 Сапеда — маҷоз аст барои саршавии нав, дар ин ҷо: омадани Масеҳ (ниг. Иш 9,2; 60,1-3; Мал 3,20; 2Пет 1,19; Вах 22,16)

^e2.1 тамоми рӯи замин — яъне: ҳудуди империяи Рум

^f2.11 Масеҳ — "масҳшуда", яъне Касе ки бар сараш чун рамзи подшоҳӣ, пайғамбарӣ ё коҳинӣ равшан рехта шудааст; номи подшоҳ ва наҷотдиҳандаи пешгӯишуда (Заб 2,2; Дон 9,25)

^g2.11 Худованд — унвони Исо, ки маънояш хоҷа, сарвар, Худо аст

парпечшуда ва дар охуре хобида меёбед». ¹³ Ногаҳон бо фаришта фавҷе аз лашкари осмон пайдо шуданд, ки Худоро ситоиш карда, мегуфтанд:

¹⁴ «Чалол ба Худо дар арши аъло,
Ва осоиш бар замин аст,
Писандидаи /Ў/ байни одамон аст».

¹⁵ Ҳангоме ки фариштаҳо аз пеши онҳо ба осмон боло шуданд, чӯпонон ба якдигар гуфтанд: «Биеед, ба Байт-Лаҳм равем ва он чиро, ки дар он ҷо рӯй додааст, ва Худованд онро ба мо хабар додааст, бинем». ¹⁶ Ва бо шитоб омаданд, ва Марям ва Юсуф ва Кӯдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд. ¹⁷ Ва чун диданд, он суханонеро, ки ба онҳо дар бораи ин Кӯдак гуфта шуда буд, паҳн карданд. ¹⁸ Ва ҳамаи онҳое ки шуниданд, аз он чи чӯпонон ба онҳо нақл карданд, ҳайрон шуданд. ¹⁹ Ва Марям ҳамаи ин суханонро дар дили худ ҷо дода, нигоҳ медошт. ²⁰ Ва чӯпонон баргашта, Худоро ҳамду сано мехонданд ва ситоиш мекарданд барои ҳамаи он чизҳое ки шунда ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд.

Хатна ва пешниҳод шудани Исо

²¹ Ҳангоме ки дар ҳаштрӯзагӣ Ўро хатна карданд, ба Ў Исо ном доданд, чунон ки фаришта Ўро, пеш аз он ки дар шикам пайдо шавад, номида буд.

²² Ва ҳангоме ки рӯзҳои покшавии онҳо мувофиқи шариати Мусо фаро расид, Ўро ба Уршалим оварданд, то ки ба Худованд пешниҳод кунанд, ²³ чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст: «Ҳар наринаи нахустзода муқаддаси Худованд хонда шавад»;^h ²⁴ ва мувофиқи он чи дар шариати Худованд гуфта шудааст, ду фохта ё ду чӯҷаи кабӯтар қурбонӣ кунанд.ⁱ

²⁵ Ва инак, дар Уршалим Шимъун ном марде буд, ки марди росткор ва худотарс ва мунтазири тасаллии Исроил буд, ва Рӯҳулқудс бар ӯ буд. ²⁶ Ва аз Рӯҳулқудс ба ӯ маълум шуда буд, ки то Масеҳи Худовандро набинад, маргро намебинад. ²⁷ Ва ӯ бо роҳнамоии Рӯҳ ба ибодатгоҳ омад. Ва ҳангоме ки Исои Кӯдакро падару модараш оварданд, то ки маросими шариатро бар ӯ ба ҷо оваранд, ²⁸ ӯро ба дасти худ гирифта, Худоро муборак хонд ва гуфт:

²⁹ «Акнун, эй Фармонраво, мувофиқи ваъдаи Худ
Бандаи Худо бо осоиш рухсати рафтан медиҳӣ;

³⁰ Чунки чашмони ман наҷоти Туро диданд,

³¹ Ки онро Ту пеши ҳамаи қавмҳо омода сохтай:

³² Рӯшноиест, ки чашми халқҳоро мекушояд

Ва ҷалоли қавми Исроили Ту мебошад».

³³ Ва Юсуф ва модари ӯ аз он чи дар бораи ӯ гуфта шуд, дар ҳайрат монданд. ³⁴ Ва Шимъун онҳоро баракат дода, ба Марям, модари ӯ, гуфт: «Инак, ӯ барои ғалтидан ва бархестани бисёр касон дар Исроил ва барои аломати зиддият таъйин шудааст, — ³⁵ дар ҷони ту низ шамшере фурӯ меравад, — то ки андешаҳои дилҳои бисёр ошкор шаванд».

---

^h2.23 Раҳ 13,2

ⁱ2.24 Иб 12,8

³⁶ Дар он чо ҳамчунин пайғамбарзане, Ҳано духтари Фануил, аз қабилаи Ошер буд, ки хеле солхӯрда буд, ва аз давраи духтариаш ҳафт сол бо шавҳари худ зиндагӣ карда буд, ³⁷ ва то ҳаштоду чорсолагӣ бева буд. Вай аз ибодатгоҳ дур нашуда, бо рӯза ва дуо шабу рӯз ба Худо ибодат мекард. ³⁸ Вай низ дар ҳамон соат пеш омада, Худовандро ситоиш кард ва ба ҳамаи онҳое ки мунтазири халосии Уршалим буданд, дар бораи Ӯ суҳан ронд.

Исои дувоздаҳсола дар ибодатгоҳ

³⁹ Пас аз он ки ҳамаи корҳоро аз рӯи шариати Худованд ба анҷом расонданд, ба Ҷалил, ба шаҳри худ Носира баргаштанд. ⁴⁰ Ва Кӯдак калон шуда, рӯҳаш пурзӯр мегашт ва аз ҳикмат пур мешуд, ва файзи Худо бар Ӯ буд.

⁴¹ Ҳар сол падару модари Ӯ барои иди Песаҳ ба Уршалим мерафтанд. ⁴² Инчунин ҳангоме ки Ӯ дувоздаҳсола буд, онҳо аз рӯи расми ид ба Уршалим омаданд, ⁴³ ва ҳангоме ки пас аз анҷоми рӯзҳои ид гашта мерафтанд, Исои Наврас дар Уршалим монд; ва Юсуф ва модари Ӯ аз ин огоҳ набуданд, ⁴⁴ ба гумони он ки Ӯ бо аҳли қорвон меояд; ва як рӯз роҳ паймуда, дар миёни хешон ва ошноён ба ҷустуҷӯи Ӯ сар карданд; ⁴⁵ ва чун наёфтанд, барои кофта ёфтани Ӯ ба Уршалим баргаштанд. ⁴⁶ Пас аз се рӯз Ӯро дар ибодатгоҳ ёфтанд, ки дар миёни муаллимон нишаста, суҳанони онҳоро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод. ⁴⁷ Ҳамаи онҳое ки суҳанони Ӯро мешуниданд, аз фаҳмиши Ӯ ва аз ҷавобҳои Ӯ ҳайрон мешуданд. ⁴⁸ Чун Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд; ва модараш ба Ӯ гуфт: «Эй Фарзандам! Чаро Ту бо мо чунин рафтор кардӣ? Инак, падарат ва ман ғам хӯрда, Туро ҷустуҷӯ кардем». ⁴⁹ Ба онҳо гуфт: «Чаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар намедонистед, ки Ман бояд дар пайи қорҳои Падарам бошам?» ⁵⁰ Вале онҳо ба суҳаноне ки Ӯ гуфт, сарфаҳм нарафтанд. ⁵¹ Ва Ӯ бо онҳо равона шуда, ба Носира омад; ва ба онҳо фармонбардор буд. Ва модари Ӯ ҳамаи ин суҳанонро дар дили худ нигоҳ медошт. ⁵² Ва Исо дар ҳикмат ва дар қомат ва дар писандидагӣ назди Худо ва одамон пешрафт мекард.

3

Яҳёи Таъмиддиҳанда

¹ Дар соли понздаҳуми^j ҳукмронии қайсар Тибарийус, ҳангоме ки Понтийус Пилотус дар Яҳудия фармонравой мекард, ва Ҳиродус тетрархи Ҷалил, ва бародараш Филиппус тетрархи Итурия ва вилояти Тарохунитис, ва Лисонийус тетрархи Абилин буд, ² дар замони сарқоҳинон Ҳонон ва Қаёфо, каломи Худо ба Яҳё ибни Закарё расид. ³ Ва ӯ тамоми кишвари атрофи Урдунро тай карда, барои бахшоиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард, ⁴ чунон ки дар китоби суҳанони Ишаъёи пайғамбар навишта шудааст:

«Овози нидокунандае дар биёбон:

Роҳи Худовандро тайёр кунед,

Роҳҳои Ӯро рост кунед.

⁵ Ҳар водӣ баланд, ва ҳар кӯҳу теппа паст,

Ва ҳар қачӣ роҳи рост, ва ҳар роҳи ноҳамвор ҳамвор мешавад;

⁶ Ва тамоми башарият наҷоти Худоро мебинад».^k

^j3.1 соли понздаҳум — яъне: соли 29-и милодӣ

^k3.6 Иш 40,3-5

⁷ Ва ба мардуме ки берун меомаданд, то ки аз ӯ таъмид гиранд, мегуфт: «Эй афъизодагон! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ғазаби оянда гурезед?» ⁸ Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад, ва дар дили худ нагӯед, ки «падари мо Иброҳим аст!»; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо метавонад аз ин санғо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад. ⁹ Ва акнун теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва ба оташ партофта мешавад».

¹⁰ Мардум аз ӯ мепурсиданд: «Пас чӣ кунем?» ¹¹ Дар ҷавоби онҳо мегуфт: «Касе ки ду курта дорад, ба касе ки надорад, диҳад; ва касе ки хӯрок дорад, низ чунин амал кунад».

¹² Боҷгирон низ барои таъмид омада, ба ӯ гуфтанд: «Эй устод, чӣ кунем?»

¹³ Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он чи барои шумо муқаррар шудааст, талаб накунед».

¹⁴ Сарбозон низ аз ӯ пурсида, гуфтанд: «Пас мо чӣ кунем?» Ба онҳо гуфт: «Касеро озор надихед, дар ҳаққи касе тӯхмат накунед, ва ба маоши худ қаноат намоед».

¹⁵ Ва ҳангоме ки мардум интизор меистоданд, ва ҳама дар дили худ дар бораи Яҳё андеша мекарданд, ки оё вай Масеҳ аст ё не, ¹⁶ Яҳё дар ҷавоби ҳамаи онҳо мегуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, лекин Касе тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки банди пойафзоли Ҷуро кушоям; Ҷу шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид медиҳад; ¹⁷ Ӯ бели Худро дар даст дорад, ва Ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандумро дар анбори Худ ҷамъ мекунад, лекин коҳро дар оташи хомӯшнашаванда месӯзонад».

¹⁸ Боз бо бисёр насиҳатҳои дигар ба мардум башорат меод. ¹⁹ Ва тетрарх Ҷиродус барои Ҷиродия, зани бародараш, ва барои ҳамаи бадихое ки карда буд, ба сарзаниши ӯ дучор шуд. ²⁰ Бар ҳамаи ин онро низ илова намуд, ки Яҳёро дар зиндон андохт.

Таъмиди Исо

²¹ Ҳангоме ки мардум ҳама таъмид мегирифтанд, ва Исо низ таъмид гирифта, дуо мегуфт, осмон кушода шуд, ²² ва Рӯҳулқудс дар шакли ҷисмонӣ, чун кабутаре, бар Ӯ фуруд омад, ва овозе аз осмон омад, ки мегуфт: «Ту Писари дӯстдоштаи Ман ҳастӣ; Ман аз Ту хушнудам!»

Насабномаи Исо

²³ Ва Исо, ҳангоме ки хизмати Худро сар кард, тақрибан сисола буд, ва, чунон ки гумон мекарданд, писари Юсуф ибни Элӣ, ²⁴ ибни Маттот, ибни Левӣ, ибни Малкӣ, ибни Яннай, ибни Юсуф, ²⁵ ибни Матитё, ибни Омӯс, ибни Наҳум, ибни Ҷеслӣ, ибни Наҷҷай, ²⁶ ибни Маҳат, ибни Матитё, ибни Шимъӣ, ибни Юсуф, ибни Яҳудо, ²⁷ ибни Юҳонон, ибни Решо, ибни Зарубобил, ибни Шаалтиил, ибни Нерӣ, ²⁸ ибни Малкӣ, ибни Аддӣ, ибни Кӯсом, ибни Элмадом, ибни Эр, ²⁹ ибни Юсӣ, ибни Элиазар, ибни Юрим, ибни Маттот, ибни Левӣ, ³⁰ ибни Шимъун, ибни Яҳудо, ибни Юсуф, ибни Юном, ибни Элёқим, ³¹ ибни Малё, ибни Мино, ибни Матато, ибни Нотон, ибни Довуд, ³² ибни Ишой, ибни Убид, ибни Бӯаз, ибни Салмӯн, ибни Наҳшӯн, ³³ ибни Амминодоб, ибни Ром, ибни Ҷесрӯн, ибни Порас, ибни Яҳудо, ³⁴ ибни Яъқуб, ибни Исҳоқ, ибни Иброҳим, ибни Тораҳ, ибни Ноҳӯр, ³⁵ ибни Саруч, ибни Рау, ибни Палаҷ, ибни Эбар, ибни Шолах, ³⁶ ибни Қенон, ибни Арпакшад, ибни Сом, ибни Нӯҳ, ибни Ломак, ³⁷ ибни Матушолах, ибни Ҳанӯх, ибни Ёрад, ибни Маҳалалъил, ибни Қенон, ³⁸ ибни Анӯш, ибни Шет, ибни Одам, ибни Худо буд.

Озмуда шудани Исо

¹ Ва Исо пур аз Рӯҳулқудс аз Урдун баргашт, ва Рӯҳ Ёро ба биёбон бурд, ² ва чил рӯз Ёро иблис меозмуд. Дар он рӯзҳо Ё чизе нахӯрд; ва пас аз тамои шудани он муддат гурусна монд. ³ Ва иблис ба Ё гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг гӯй, ки нон шавад». ⁴ Исо ба вай ҷавоб дод: «Навишта шудааст, ки “одамизод на танҳо бо нон зинда аст, балки бо ҳар калимаи Худо”».¹

⁵ Ва Ёро ба кӯҳи баланде бардошта бароварда, ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро дар лаҳзае ба Ё нишон дод. ⁶ Иблис ба Ё гуфт: «Тамоми қудратро бар онҳо ва шукӯҳи онҳоро ба Ту медиҳам, зеро он ба дасти ман супурда шудааст, ва ман, ба ҳар кӣ хоҳам, онро медиҳам. ⁷ Пас, агар Ту ба ман сачда кунӣ, ҳамааш аз они Ту мешавад». ⁸ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Аз Ман дур шав, эй шайтон; навишта шудааст: “Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ёро ибодат нам”».^m

⁹ Ва Ёро ба Уршалим бурда, бар кунгураи ибодатгоҳ гузошт, ва ба Ё гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз ин ҷо Худро ба зер андоз; ¹⁰ чунки навишта шудааст:

“Ба фариштаҳои Худ дар бораи Ту фармон медиҳад,
Ки Туро нигоҳдорӣ кунанд;

¹¹ Ва Туро рӯи даст мебаранд,
Ки мабодо пои Худро ба санге занӣ”».ⁿ

¹² Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Гуфта шудааст: “Худованд Худои худро наозмой”».^o

¹³ Ва иблис тамоми озмоишро ба охир расонда, то муддате аз Ё дур шуд.

Исо дар Носира

¹⁴ Ва Исо бо қуввати Рӯҳ ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ё дар тамоми гирду атроф паҳн шуд. ¹⁵ Ва Ё дар куништҳои^p онҳо таълим меод, ва ҳама Ёро ситоиш мекарданд.

¹⁶ Ва ба Носира, ки дар он ҷо тарбия ёфта буд, омад ва аз рӯи одати Худ, рӯзи шанбе ба куништ даромад ва барои хондан бархест. ¹⁷ Ба Ё китоби Ишаъёи пайғамбарро доданд; ва Ё китобро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

¹⁸ “Рӯҳи Худованд бар Ман аст,
Чунки Ё Маро масҳ намудааст,^q
То ба бенавоён башорат диҳам,
Ва Маро фиристодааст,
То ки шикастадилонро шифо бахшам,

¹4.4 Так Шар 8,3

^m4.8 Так Шар 6,13

ⁿ4.11 Заб 91,11-12

^o4.12 Так Шар 6,16

^p4.15 куништ — хонаи ибодати маҳаллии яҳудиён

^q4.18 масҳ намудааст — яъне: ба хизмат барои Худо таъйин намудааст (ниг. Раҳ 40,13; 1Под 16,13); Масеҳ таъйиншудаи Худост.

Озодиро ба асирон
Ва биноиро ба кӯрон мавъиза намоям,
Ситамдидагонро озод кунам
¹⁹ Ва соли писандидаи Худовандро мавъиза намоям”.[†]

²⁰ Ва китобро пӯшонда, ба ходим дод ва нишаст; ва чашмони ҳама дар куништ ба Ў дӯхта шуда буданд. ²¹ Ва Ў сухан оғоз намуда, ба онҳо гуфт: «Имрӯз ин навишта, ки шумо гӯш кардед, ба иҷро расидааст». ²² Ва ҳама ба Ў гувоҳӣ медоданд, ва аз суханони файзбахше ки аз даҳонаш мебаромаданд, ҳайрон шуда, мегуфтанд: «Оё Ў писари Юсуф нест?» ²³ Ба онҳо гуфт: «Албатта, шумо ба Ман ин мақолро мегӯед: “Эй табиб! Худатро шифо деҳ; ҳар он чи шунидаем, ки дар Кафарнаҳум рӯй додааст, ин ҷо низ дар ватани Худ кун”». ²⁴ Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳеч пайғамбаре дар ватани худ қабул нашудааст. ²⁵ Аз рӯи ҳақиқат ба шумо мегӯям: бисёр бевазанон дар Исроил дар айёми Илёс буданд, ки он вақт осмон се солу шаш моҳ баста шуда буд, ба тавре ки дар тамоми рӯи замин гуруснагии сахте рӯй дод, ²⁶ вале Илёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд, балки танҳо назди бевазани ба Сарфати Сидун. ²⁷ Ва бисёр махавиён дар Исроил дар замони Элишо пайғамбар буданд, вале ҳеч яке аз онҳо пок нашуд, балки танҳо Наамони сурёнӣ». ²⁸ Тамоми аҳли куништ инро шунида, пур аз ғазаб шуданд, ²⁹ ва бархеста, Ўро аз шаҳр бадар карданд ва бар қуллаи кӯҳе ки шаҳрашон бар он сохта шуда буд, бурданд, то ки Ўро ба зер афкананд. ³⁰ Аммо Ў аз миёни онҳо гузашта, ба роҳи Худ рафт.

Шифо ёфтани девзада

³¹ Ва ба Кафарнаҳум, шаҳри Ҷалил, омад, ва дар рӯзҳои шанбе онҳоро таълим медод. ³² Ва онҳо аз таълими Ў дар ҳайрат монданд, чунки сухани Ў боқудрат буд. ³³ Дар куништ касе буд, ки рӯҳи деви нопок дошт, ва бо овози баланд фарёд зада, гуфт: ³⁴ «Ба мо чӣ кор дорӣ, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ; Ту Қуддуси Худой!» ³⁵ Исо вайро манъ карда, гуфт: «Хомӯш шав ва аз вай берун ой!» Ва дев вайро дар миёна афтонда, аз вай берун шуд, ва ҳеч осебе ба вай нарасонд. ³⁶ Ҳама ба воҳима афтоданд, ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ гапест, ки Ў бо қудрат ва қувват ба рӯҳҳои нопок мефармояд, ва онҳо берун меоянд?» ³⁷ Ва овозаи Ў дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Дар хонаи Шимъун

³⁸ Ў аз куништ баромада, ба хонаи Шимъун омад. Хушдомани Шимъун таби баланд дошт; ва дар хусуси ин зан аз Ў илтимос карданд. ³⁹ Ва Ў наздики вай омада, табро манъ кард; ва он паст шуд. Зан дарҳол бархеста, онҳоро пазирой кард. ⁴⁰ Ҳангоми фурӯ рафтани офтоб ҳамаи онҳое ки беморони гирифтори бемориҳои гуногун доштанд, онҳоро назди Ў меоварданд, ва Ў ба ҳар яке аз онҳо даст гузошта, онҳоро шифо медод. ⁴¹ Девҳо низ аз бисёр касон берун омада, бо фарёд мегуфтанд: «Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ». Аммо Ў онҳоро манъ карда, намегузошт сухан ронанд, чунки Масеҳ будани Ўро медонистанд. ⁴² Чун субҳ дамид, Ў берун омада, ба ҷои хилвате рафт, вале мардум Ўро кофта ёфтанд ва назди Ў омаданд, ва Ўро нигоҳ медоштанд, ки аз пешашон наравад. ⁴³ Ба

[†]4.19 Иш 61,1-2

онҳо гуфт: «Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ аз Подшоҳии Худо башорат диҳам, чунки барои ҳамин фиристода шудаам». ⁴⁴ Ва дар куништҳои Ҷалил мавъиза мекард.

5

Шогирдони аввал

¹ Боре, ҳангоме ки мардуми бисёре аз ҳар тараф Ӯро фишор медоданд, то ки сухани Худоро гӯш кунанд, ва Ӯ дар канори кӯли Ҷинесор истода буд, — ² ду киштиро дид, ки дар кӯл истода буданд, ва моҳигирон аз онҳо берун омада, тӯрҳои худро мешустанд. ³ Ба яке аз киштиҳо, ки аз они Шимъун буд, савор шуда, аз вай хоҳиш кард, ки андаке аз соҳил дуртар ронад, ва Ӯ дар кишти нишаста, мардумро таълим медод.

⁴ Ва ҳангоме ки суханаш ба поён расид, ба Шимъун гуфт: «Ба чуқуроб рон, ва тӯрҳои худро барои сайд андозед». ⁵ Шимъун дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Устод! Тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтем; лекин аз рӯи сухани Ту тӯрро меандозам». ⁶ Ва онҳо чунин карданд, ва миқдори зиёди моҳиро сайд карданд, ва кам монда буд, ки тӯрашон дарида равад. ⁷ Ва ба рафиқони худ, ки дар киштии дигар буданд, ишора карданд, ки ба ёри онҳо биёянд; ва онҳо омада, ҳар ду киштиро пур карданд, ба тавре ки қариб буд зери об раванд. ⁸ Шимъуни Петрус, чун инро дид, пеши Исо зону зада, гуфт: «Худовандо! Аз пеши ман рав, чунки ман шахси гуноҳкор ҳастам». ⁹ Зеро вай ва ҳамаи ҳамроҳонаш аз ин сайди моҳӣ, ки карда буданд, дар даҳшат афтоданд. ¹⁰ Ва ҳамчунин Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой низ, ки шарикони Шимъун буданд. Ва Исо ба Шимъун гуфт: «Натарс; минбаъд одамонро сайд мекуни». ¹¹ Ва ҳар ду киштиро ба соҳил бароварданд, ва ҳамаро тарк карда, аз паси Ӯ равона шуданд.

Шифо ёфтани махавӣ

¹² Ҳангоме ки Исо дар яке аз шаҳрҳо буд, марде пур аз махав омад, ва чун Исоро дид, рӯй ба замин ниҳода, аз Ӯ илтимос кард: «Эй Хоҷа! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ». ¹³ Ӯ дасташро дароз карда, ба вай расонд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав!» Ва дарҳол махав аз вай нест шуд. ¹⁴ Ва Ӯ ба вай фармуд, ки ба ҳеч кас гап назанад, балки рафта худро ба қоҳин нишон диҳад ва барои пок шудани худ он чиро, ки Мусо фармудааст, тақдим кунад, то барои онҳо шаҳодате бошад. ¹⁵ Аммо овозаи Ӯ торафт паҳн мешуд, ва шумораи зиёди мардум назди Ӯ ҷамъ меомаданд, то ки суханашро гӯш кунанд ва аз бемориҳои худ шифо ёбанд. ¹⁶ Ва Ӯ ба ҷойҳои хилват мерафт ва дуо мегуфт.

Шифо ёфтани марди шал

¹⁷ Рӯзе аз рӯзҳо Ӯ таълим медод, ва фарисиён ва муаллимони шарият аз ҳамаи деҳоти Ҷалил ва аз Яҳудия ва Уршалим омада, дар он ҷо нишаста буданд, ва дар шифо доданаҳ қуввати Худованд буд. ¹⁸ Инак, якчанд кас марди шалеро бо бистараш бардошта оварданд, ва мехостанд вайро дароварда, пеши Ӯ бигузоранд. ¹⁹ Вале ба сабаби бисёрии мардум роҳе барои даровардани вай наёфта, болои бом баромаданд ва аз миёни сафолҳои он вайро бо бистараш ба миёнаи хона пеши Исо поён фуруварданд. ²⁰ Ва Ӯ имони онҳоро дида, ба вай гуфт: «Эй одамизод, гуноҳҳои ту бахшида шуданд». ²¹ Китобдонон ва фарисиён дар дили худ андеша карда,

мегуфтанд: «Ин кист, ки куфр мегӯяд? Ғайр аз Худо кист, ки гуноҳхоро бахшида тавонад?»²² Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо дар дили худ чӣ андешаҳо доред?»²³ Кадомаш осонтар аст: гуфтани он ки “гуноҳҳои ту бахшида шуданд”, ё гуфтани он ки “бархез ва равона шав”?²⁴ Лекин то донед, ки Писари Одам⁵ дар рӯи замин кудрати бахшидани гуноҳхоро дорад...» — ба шал гуфт: «Ба ту мегӯям: бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав». ²⁵ Вай дарҳол дар пеши назари онҳо бархест, бистари худро бардошт ва Худоро ҳамду сано гуфта, ба хонаи худ равона шуд. ²⁶ Ва ҳама дар ҳайрат монданд, ва Худоро ҳамду сано мехонданд, ва дар ҳолате ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷоиб дидем».

Даъват шудани Левӣ (Матто)

²⁷ Пас аз ин ӯ берун рафта, Левӣ ном боҷгиреро дид, ки дар боҷгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Аз пайи Ман биё». ²⁸ Вай ҳама чизро тарк карда, бархест ва аз пайи ӯ равона шуд. ²⁹ Ва Левӣ дар хонаи худ барои ӯ зиёфати калоне дод, ва шумораи зиёди боҷгирон ва касони дигар назди дастархон нишастанд. ³⁰ Китобдонон ва фарисиён норозигӣ баён намуда, ба шогирдони ӯ гуфтанд: «Чаро шумо бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯред ва менӯшед?» ³¹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб эҳтиёҷ доранд; ³² Ман омадам, ки на росткоронро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯза

³³ Ба ӯ гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳё бисёр рӯза медоранд ва дуо мегӯянд, ҳамчунин шогирдони фарисиён низ, лекин шогирдони Ту мехӯранд ва менӯшанд?» ³⁴ Ба онҳо гуфт: «Оё метавонед меҳмонони базми арӯсиро, то замоне ки домод бо онҳост, ба рӯзадорӣ водор намоед?» ³⁵ Лекин рӯзҳое фаро мерасанд, ки домод аз онҳо гирифта мешавад, ва он гоҳ дар он рӯзҳо рӯза медоранд».

³⁶ Дар айни ҳол ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеҷ кас порчае аз ҷомаи нав гирифта, ба ҷомаи кӯҳна дарбеҳ намемонад; вагарна он ҳам ҷомаи навро пора мекунад, ва ҳам дарбеҳи нав ба ҷомаи кӯҳна мувофиқ намеояд. ³⁷ Ва ҳеҷ кас майи навро ба машки кӯҳна намеандозад; вагарна майи нав машкро медаронад, худаш ҳам мерезад, машк ҳам ҳайф мешавад; ³⁸ балки майи навро ба машки нав андохтан даркор аст; ва ҳар ду нигоҳ дошта мешаванд. ³⁹ Ва ҳеҷ кас майи кӯҳнаро нӯшида, дарҳол наваширо намехоҳад, чунки мегӯяд: майи кӯҳна беҳтар аст».

6

Масъалаи рӯзи шанбе

¹ Дар рӯзи шанбеи дуҷум^t, пас аз якум, чунин шуд, ки ӯ аз миёни киштзор мегузашт, ва шогирдони ӯ хӯшаҳоро мечиданд ва бо даст соида, мехӯрданд. ² Ва баъзе аз фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Чаро шумо коре мекунад, ки кардани он дар рӯзи шанбе раво нест?» ³ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд? ⁴ Чӣ гуна вай ба хонаи Худо

⁵5.24 Писари Одам — номи дигари Масеҳ (ниг. Дон 7,13)

^t6.1 шанбеи дуҷум — шояд шанбеи дуҷум пас аз иди Песаҳ

даромада, нони тақдимро гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳони худ низ дод, ки хӯрдани он, ғайр аз коҳинон, ба касе раво набуд?»⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Писари Одам хоҷаи рӯзи шанбе низ мебошад».

⁶ Як рӯзи шанбеи дигар Ў ба куништ даромада, таълим меод, ва дар он ҷо шахсе буд, ки дасти росташ хушк шуда буд. ⁷ Китобдонон ва фарисиён аз пайи Ў меподанд, ки шояд дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки айбе ба гардани Ў бор кунанд. ⁸ Ва Ў андешаҳои онҳоро пай бурда, ба шахси дастхушк гуфт: «Бархез ва дар миёнҷо исто». Вай бархест ва истод. ⁹ Ва Исо ба онҳо гуфт: «Аз шумо мепурсам, ки дар рӯзи шанбе қадом кор раво аст: некӣ кардан, ё бадӣ кардан? Ҷонеро наҷот додан, ё куштан?» ¹⁰ Ва ба ҳамаи онҳо нигариста, ба он шахс гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай чунин кард, ва он монанди дасти дигараш сиҳат шуд. ¹¹ Аммо онҳо бисёр дарғазаб шуда, бо ҳамдигар машварат мекарданд, ки ба Исо чӣ кунанд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ расул

¹² Дар он рӯзҳо Ў барои дуо гуфтан ба кӯҳе баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо гуфт. ¹³ Ҳангоме ки рӯз шуд, шогирдони Худо даъват намуда, аз онҳо дувоздаҳ нафарро интиҳоб кард, ва ба онҳо номи расулонро дод, ки инҳоянд: ¹⁴ Шимъун, ки ўро Петрус низ номид, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филиппус ва Барталмо, ¹⁵ Матто ва Тумо, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъун, ки лақабаш Ғаюр^u буд, ¹⁶ Яҳудо ибни Яъқуб ва Яҳудои Исқарюти, ки баъдтар таслимкунандаи Ў шуд.

Фаъолияти Исо

¹⁷ Ва бо онҳо фуруд омада, бар ҷои ҳамворе истод, ва бисёре аз шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум аз тамоми Яҳудия ва Уршалим ва аз соҳили Сур ва Сидун ҷамъ омаданд, ¹⁸ то ки сухани Ўро гӯш кунанд ва аз бемориҳои худ шифо ёбанд; дар байнашон ҳамчунин гирифтронии рӯхҳои нопок буданд; ва шифо меёфтанд. ¹⁹ Ва мардум ҳама кӯшиш мекарданд, ки ба Ў даст расонанд, чунки қуввате аз Ў берун омада, ҳамаро шифо мебахшид.

Хушбахтӣ

²⁰ Ва Ў ба шогирдони Худ чашм андохта, гуфт:

«Хушо шумо, эй бенавоён,
Зеро Подшоҳии Худо аз они шумост.

²¹ Хушо шумо, ки ҳоло гурусна ҳастед,
Зеро сер мешавед.
Хушо шумо, ки ҳоло гирён ҳастед,
Зеро хандон мешавед.

²² Хушо шумо, ҳангоме ки одамон ба хотири Писари Одам аз шумо нафрат кунанд, ва шуморо дур кунанд ва дашном диҳанд ва номи шуморо ба бадӣ бароварда, рад кунанд. ²³ Дар он рӯз шодӣ кунеду пойкӯбӣ намоед, чунки подоши шумо дар осмон бузург аст. Падарони онҳо бо пайғамбарон ҳамин тавр рафтор мекарданд.

---

^u6.15 Ғаюр — “Ғаюрон” ҳизби динии яҳудиён буд, ки ҳукмронии румиёнро бо зӯрӣ сарнагун кардан мехост.

²⁴ Лекин вой бар шумо, эй сарватмандон!

Зеро тасаллии худро ёфтаед.

²⁵ Вой бар шумо, эй сершудагон!

Зеро гурусна мешавед.

Вой бар шумо, эй касоне ки акнун хандон ҳастед,

зеро мотам гирифта, гирён мешавед.

²⁶ Вой /бар шумо/, вақте ки мардум шуморо таъриф кунанд.

Зеро падарони онҳо бо пайғамбарони дурӯғин ҳамин тавр рафтор карда буданд.

²⁷ Лекин ба шумо, эй шунавандагон, мегӯям: душманони худро дӯст доред; ба онҳое ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед; ²⁸ барои онҳое ки шуморо лаънат мегӯянд, баракат хоҳед; барои онҳое ки шуморо озор медиҳанд, дуо гӯед. ²⁹ Агар касе ба рухсораи ту торсаки занад, дигарашро низ сӯи вай гардон; ва агар касе чомаи туро кашида гирад, дар гирифтани куртаат низ ба вай монеъ нашав. ³⁰ Агар касе аз ту чизе хоҳиш кунад, ба вай деҳ, ва агар касе чизи туро гирад, гашта доданаширо талаб накун.

³¹ Чӣ тавре ки мехоҳед, то одамон бо шумо рафтор кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед. ³² Ва агар касонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ мукофотеро интизоред? Зеро гуноҳкорон низ дӯстдорони худро дӯст медоранд.

³³ Ва агар ба касоне некӣ мекунад, ки ба шумо некӣ мекунанд, чӣ мукофотро интизоред? Зеро гуноҳкорон низ чунин мекунанд. ³⁴ Ва агар ба касоне қарз диҳед, ки ба гашта гирифтани аз онҳо умед доред, чӣ мукофотро интизоред? Зеро гуноҳкорон низ ба гуноҳкорон қарз медиҳанд, то ки аз онҳо ҳамон қадар гашта гиранд.

Маҳкум накардани дигарон

³⁵ Лекин шумо душманони худро дӯст доред, некӣ кунед ва қарз диҳед, бе он ки чизе умедвор шавед; ва подоши шумо бузург мешавад, ва писарони Ҳаққи Таоло мешавед; зеро Ё ба носипосон ва бадон некӯ аст. ³⁶ Пас, раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳмдил аст. ³⁷ Доварӣ накунед, ва ба доварӣ дучор намешавед; маҳкум накунед, ва маҳкум намешавед, бахшед ва бахшида мешавед. ³⁸ Диҳед, ва ба шумо дода мешавад: ба андозаи хуби чунбондаву фишурдашуда ва лабрез ба домани шумо мерезанд; зеро ба ҳар андозае ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда мешавад».

³⁹ Ва масале ба онҳо гуфт: «Оё метавонад кӯре ба кӯри дигар роҳнамой кунад? Оё ҳар ду дар чоҳ намеафтанд?» ⁴⁰ Шогирд аз устои худ беҳтар нест. Аммо, пас аз такмил ёфтани ҳам, ҳар кас чун устодаш мешавад.

⁴¹ Чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худ дарнамеёбӣ? ⁴² Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ гӯӣ: «Эй бародар! Биё, хасро аз чашми ту дур кунам», дар ҳоле ки чӯбро дар чашми худ намебинӣ? Эй дурӯя! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст мебинӣ, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.

⁴³ Дарахти хубе нест, ки меваи бад меоварда бошад. Ва дарахти баде нест, ки меваи хуб меоварда бошад. ⁴⁴ Зеро ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад; зеро аз хорҳо анҷир намегиранд, ва аз хорбутта ангур намечинанд. ⁴⁵ Шахси нек аз ганҷинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад, ва шахси бад аз ганҷинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад; зеро даҳони вай аз пурии дил сухан мегӯяд.

Хона бар санг

⁴⁶ Чаро Маро “Худовандо! Худовандо!” мегӯед, вале он чиро ки Ман мегӯям, ба ҷо намеоваред? ⁴⁷ Ҳар кӣ назди Ман биёяд ва суханони Маро шунавад ва ба ҷо оварад, — ба шумо мефаҳмонам, ки вай ба кӣ монанд аст: ⁴⁸ вай ба касе монанд аст, ки хонае месохт, ва заминро чуқур канда, таҳқурсиро бар санг гузошт; ва ҳангоме ки сел омада, оби дарё он хонаро зер кард, онро аз ҷояш ҷунбонда натавонист, чунки бар санг сохта шуда буд. ⁴⁹ Лекин ҳар кӣ шунавад ва ба ҷо наоварад, ба касе монанд аст, ки хонаашро бар рӯи хок бе таҳқурсӣ сохт; ва ҳангоме ки оби дарё онро зер кард, дарҳол фуру рафт, ва харобии он хона бузург буд».

7

Мирисад аз Кафарнаҳум

¹ Ҳангоме ки Ӯ ҳамаи суханони худро ба гӯши мардум расонда тамом кард, ба Кафарнаҳум даромад. ² Ғуломи як мирисад, ки барояш азиз буд, бемор шуда, дар остонаи марг буд. ³ Вай дар бораи Исо шунида, пирони яҳудиҳо назди Ӯ фиристод, то аз Ӯ илтимос кунанд, ки омада, ғуломи вайро шифо диҳад. ⁴ Ва онҳо назди Исо омаданд, ва аз Ӯ бисёр илтимос карда, гуфтанд: «Вай сазовори он аст, ки ин корро барояш кунӣ, ⁵ зеро халқи моро дӯст медорад ва барои мо куништ сохт». ⁶ Исо бо онҳо рафт. Ва ҳангоме ки ба наздикии хона расид, мирисад дӯстонашро назди Ӯ фиристод, то ки ба Ӯ гӯянд: «Ҳоҷаам! Ташвиш накаш, зеро ман шоистаи он нестам, ки Ту ба хонаи ман биёӣ. ⁷ Ба ин сабаб худамро низ сазовор надонистам, ки назди Ту биёям; балки сухане гӯӣ, ва хизматгори ман шифо меёбад. ⁸ Зеро ман низ як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозон дорам; ба яке мегӯям: “Рав”, меравад; ба дигаре мегӯям: “Биё”, меояд; ва ба ғуломи худ мегӯям: “Фалон корро кун”, мекунад». ⁹ Исо ин суханонро шунида, ҳайрон шуд, ва ба тӯдаи одамоне ки аз паси Ӯ меомаданд, рӯ оварда гуфт: «Ба шумо мегӯям: Ман ҳатто дар Исроил чунин имоне наёфтаам». ¹⁰ Ва фиристодагон ба хона баргашта, он ғуломи беморро тандуруст ёфтанд.

Зинда шудани писар дар Ноин

¹¹ Пас аз он Ӯ ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дорад, ва бисёре аз шогирдонаш ва тӯдаи калони мардум ҳамроҳи Ӯ мерафтанд. ¹² Ҳангоме ки Ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, мурдаеро мебароварданд, ки писари ягонаи бевазани буд; ва мардуми бисёре аз аҳли шаҳр бо вай равона буданд. ¹³ Ва Худованд вайро дида, дилаш ба вай сӯхт ва ба вай гуфт: «Гиря нақун». ¹⁴ Ва наздик омада, ба тобут даст расонд; тобутбардорон бозистоданд; ва Ӯ гуфт: «Эй ҷавон, ба ту мегӯям: бархез». ¹⁵ Мурда сар бардошта, нишаст ва ба сухан даромад; ва Ӯ вайро ба модараш супурд. ¹⁶ Ва ҳамаро тарс фаро гирифт, ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: «Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст, ва Худо ба дидори қавми Худ омадааст». ¹⁷ Ин гап дар бораи Ӯ дар тамоми Яҳудия ва дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Исо ва Яҳёи Таъмиддиҳанда

¹⁸ Ва шогирдони Яҳё ҳамаи инро ба Яҳё хабар доданд. ¹⁹ Ва Яҳё ду нафарро аз шогирдони худ даъват намуда, назди Исо фиристод, то ки пурсанд: «Оё Ту ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд,^v ё мунтазири дигаре бошем?» ²⁰ Онҳо назди Ё омада, гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда моро назди Ту фиристод, то ки пурсем: “Оё Ту ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?”» ²¹ Дар ҳамон вақт Ё бисёр касонро аз бемориҳо ва дардҳо ва аз рӯхҳои нопок шифо дода ва кӯрони бисёрро биной бахшида буд. ²² Ва Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Равед ва он чи дидед ва шунидед, ба Яҳё гӯед: кӯрҳо мебинанд, лангҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон бармехезанд, ба бенавоён башорат дода мешавад;²³ ва хушо касе ки аз Ман норозӣ нест».

²⁴ Ва ҳангоме ки фиристодагони Яҳё баромада рафтанд, ба ҳама дар бораи Яҳё сухан оғоз кард: «Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани найе ки аз бод меларзад? ²⁵ Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани шахсе ки сару либоси нарм дар бар дорад? Онҳое ки сару либоси зебо дар бар доранд ва бо айшу нӯш зиндагӣ мекунанд, дар қасрҳои подшоҳонанд. ²⁶ Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як пайғамбар? Ҳа, ба шумо мегӯям, ки вай аз пайғамбар ҳам бузургтар аст. ²⁷ Вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст:

“Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам,
То роҳи Ту ро пешуи Ту омода кунад”.^w

²⁸ Зеро ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд шудаанд, ҳеҷ як пайғамбаре бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда нест; лекин он ки дар Подшоҳии Худо хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.

²⁹ Чун тамоми мардум ва боҷгирон шуниданд, бо таъмиди Яҳё таъмид ёфта, тасдиқ карданд, ки Худо ҳақ аст. ³⁰ Аммо фарисиён ва шариатдонон аз вай таъмид нагирифта, нақшаи Худоро дар ҳаққи худашон рад карданд.

³¹ Пас одамони ин наслро ба кӣ монанд кунам? Ва онҳо ба кӣ монандӣ доранд?

³² Онҳо ба кӯдаконе монандӣ доранд, ки дар бозор нишаста ва ба якдигар мурочиат карда, мегӯянд: “Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагиристед”. ³³ Зеро Яҳёи Таъмиддиҳанда омад, ки на нон мехӯрад ва на май менӯшад; ва шумо мегӯед: “Дев дорад”. ³⁴ Писари Одам омад, ки мехӯрад ва менӯшад, ва шумо мегӯед: “Инак Шаҳси пурхӯр ва майнӯш, ки дӯсти боҷгирон ва гуноҳкорон аст”. ³⁵ Ва ҳикмат аз тарафи ҳамаи фарзандони он тасдиқ карда мешавад».

Ба пой Исо молидани равғани хушбӯӣ

³⁶ Яке аз фарисиён аз Ё хоҳиш кард, ки бо вай хӯрок хӯрад; ва Ё ба хонаи фарисӣ даромада, назди дастархон нишаст.^x ³⁷ Ва инак, зане ки дар он шаҳр гуноҳкор буд, чун шунид, ки Ё дар хонаи фарисӣ назди дастархон нишастааст, зарфи гачине бо равғани хушбӯӣ овард; ³⁸ ва аз пас назди пойҳои Ё истода, гириякунон пойҳои Ёро бо ашки худ шуст ва бо мӯйҳои сари худ хушконд, ва пойҳои Ёро бўсида, равғани

^v7.19 ҳамон, ки бояд биёяд — яъне: Масеҳи ваъдашуда (ниг. Зак 14,5; Мал 3,1)

^w7.27 Мал 3,1

^x7.36 нишаст — дар асл: дароз кашид; меҳмонон назди хонтахта қачпахлӯ мезаданд.

хушбӯй молид. ³⁹ Фарисие ки Ёро даъват карда буд, чун инро дид, дар дили худ гуфт: «Агар Ё пайғамбар мебуд, медонист, ки вай кист ва чӣ гуна зан аст, ки ба Ё даст мерасонад, зеро вай гуноҳкор аст». ⁴⁰ Исо ба ў рӯ оварда, гуфт: «Эй Шимъун! Ба ту чизе гуфтани ҳастам». Гуфт: «Гӯй, эй Устод». ⁴¹ Исо гуфт: «Аз қарзхоҳе ду кас қарздор буданд: яке панҷсад диноҳ ва дигаре панҷоҳ диноҳ қарз дошт. ⁴² Азбаски барои адо кардан чизе надоштанд, ў ҳар дуҳо бахшид. Гӯй, ки кадоме аз онҳо ўро бештар дӯст медорад?» ⁴³ Шимъун дар ҷавоб гуфт: «Ба гумони ман, ҳамон касе ки ба вай ў бештар бахшидааст». Ба ў гуфт: «Дуруст фикр кардӣ». ⁴⁴ Ва ба тарафи зан рӯ гардонда, ба Шимъун гуфт: «Оё ин занро мебинӣ? Ман ба хонаи ту омадам, ва ту об барои пойҳоям надодӣ; аммо вай пойҳои Маро бо ашк шуста, бо мӯи сараш хушканд. ⁴⁵ Ту Маро бӯса накардӣ; аммо вай, аз вақти омаданам, бӯсидани пойҳои Маро бас намекунад. ⁴⁶ Ту ба сари Ман рағани зайтун намолидӣ; аммо вай ба пойҳои Ман рағани хушбӯй молид. ⁴⁷ Бинобар ин ба ту мегӯям: гуноҳҳои бисёри вай бахшида шудаанд, аз ҳамин сабаб вай бисёр дӯст дошт; вале касе ки кам бахшида шуда бошад, кам дӯст медорад». ⁴⁸ Ва ба вай гуфт: «Гуноҳҳои бахшида шудаанд». ⁴⁹ Онҳое ки бо Ё назди дастархон нишаста буданд, дар дили худ гуфтанд: «Ин кист, ки гуноҳоро низ мебахшад?» ⁵⁰ Ё ба зан гуфт: «Имонат туро наҷот дод; бо осоиш бирав».

8

Занҳо ҳамроҳи Исо

¹ Пас аз ин Ё дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, мавъиза мекард ва Подшоҳии Худоро башорат меод, ва бо Ё он дувоздаҳ буданд, ² ва ҳамчунин баъзе заноне ки Ё аз рӯҳҳои нопок ва бемориҳо шифо дода буд: Марям, ки Маҷдалия номида мешуд ва аз вай ҳафт дев берун рафта буд, ³ ва Юҳанна, ҳамсари Кузо, ки амалдори Ҷиродус буд, ва Сусанна, ва бисёр дигарон, ки бо дороии худ ба онҳо хизмат мекарданд.

Масал дар бораи коранда

⁴ Ҳангоме ки мардуми бисёре ҷамъ шуданд, ва аз ҳамаи шаҳрҳо назди Ё омадан гирифтанд, Ё масале оварда, гуфт: ⁵ «Корандае барои коридани тухм берун рафт; ва чун тухм мепошид, миқдоре дар канори роҳ афтод ва поймол шуд, ва парандагони осмон онро хӯрданд. ⁶ Миқдоре бар санглоҳ афтод ва сабзида, хушк шуд, чунки намие набуд. ⁷ Миқдоре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд. ⁸ Миқдоре дар хоки нағз афтод ва сабзида, сад баробар бор овард». Инро гуфта, нидо кард: «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, шунавад!»

⁹ Шогирдонаш аз Ё пурсиданд: «Маънои ин масал чист?» ¹⁰ Гуфт: «Ба шумо донишони сирҳои Подшоҳии Худо дода шудааст, лекин ба дигарон бо масалҳо сухан мегӯям, то “нигариста, набинанд, ва шунида, нафаҳманд”.^у

¹¹ Инак маънои ин масал: тухм каломи Худост. ¹² Афтода дар канори роҳ касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, лекин баъд иблис омада, онро аз дили онҳо меробояд, мабодо онҳо имон оварда, наҷот ёбанд; ¹³ афтода бар санглоҳ касоне мебошанд, ки чун каломро шунаванд, бо шодӣ қабул мекунанд, лекин реша надоранд, ва муддате имон доранд, ва дар вақти озмоиш ақиб мераванд; ¹⁴ афтода дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале ташвишҳо,

^у8.10 ниг. Иш 6,9

сарват ва дилхушиҳои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад, ва онҳо самаре намеоваранд; ¹⁵ афтода дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, дар дили соф ва нек нигоҳ медоранд ва бо сабр самар меоваранд.

Масал дар бораи шамъ

¹⁶ Ҳеч кас шамъро даргиронда, бо зарфе онро намепошад, ё зери кате намегузорад, балки бар шамъдон мемонад, то ҳар кӣ дарояд, рӯшноиро бинад.

¹⁷ Зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум ва аён нашавад.

¹⁸ Пас, эҳтиёт кунед, ки чӣ гуна мешунавед; зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода мешавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ, ки гумон мекунад дошта бошад, гирифта мешавад».

Хешовандони ҳақиқии Исо

¹⁹ Ва модар ва бародаронаш назди Ё омаданд, вале ба сабаби бисёрии мардум ба Ё наздик шуда натавонианд. ²⁰ Ва ба Ё хабар дода, гуфтанд: «Модарат ва бародаронат дар берун истодаанд, ва мехоҳанд Туро бинанд». ²¹ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Модарам ва бародаронам он касонанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва ба ҷо меоваранд».

Ором кардани тундбод

²² Рӯзе Ё бо шогирдони Худ ба киштӣ савор шуд ва ба онҳо гуфт: «Биёед, ба соҳили дигари кӯл гузарем». Ва киштиро ронданд. ²³ Ва чун мерафтанд, Ёро хоб рабуд. Ва ногоҳ тундбод ба кӯл бархест, ва киштии онҳо аз об пур мешуд, ва онҳо дар хатар буданд. ²⁴ Ва пеш омада, Ёро бедор карданд ва гуфтанд: «Устод! Устод! Ҳалок мешавем». Ё бархеста, ба бод ва ғалаёни об фармон дод, ва онҳо фурӯ нишастанд, ва оромӣ фаро расид. ²⁵ Ба онҳо гуфт: «Имони шумо кучост?» Онҳо бо тарс ва ҳайрат ба якдигар гуфтанд: «Ин кист, ки ба бодҳо ва ба об низ фармон медиҳад, ва онҳо ба Ё итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани ҷадари девзада

²⁶ Ва онҳо ба сарзамини ҷадариён, ки дар рӯ ба рӯи Ҷалил аст, расиданд. ²⁷ Ҳангоме ки Ё ба соҳил баромад, марде аз аҳли он шаҳр ба Ё рӯ ба рӯ шуд, ки дер боз гирифтори девҳо буд, ва либосе намепошид, ва на дар хона, балки дар миёни қабрҳо зиндагӣ мекард. ²⁸ Ҳамин ки Исоро дид, фарёд зада, пеши Ё афтод ва бо овози баланд гуфт: «Бо ман чӣ кор дорӣ, эй Исо, Писари Худои Таоло? Аз Ту илтимос мекунам, ки маро азоб надихӣ!» ²⁹ Зеро Ё ба рӯҳи нопок фармуда буд, ки аз ин шахс берун равад; чунки вай муддати дуру дароз ӯро азоб меод, ба тавре ки ӯро бо завлона ва занҷирҳо баста, нигоҳ медоштанд, лекин ӯ он бандҳоро пора мекард, ва дев ӯро ба биёбон меронд. ³⁰ Исо аз вай пурсид: «Номи ту чист?» Гуфт: «Легион», чунки девҳои бисёр ба дарунаш даромада буданд. ³¹ Ва вай аз Ё илтимос кард, ки онҳоро фармуда ба асфалуссофилин нафиристад. ³² Дар ҳамон ҷо галаи бузурги хукҳо дар болои кӯҳ мечарид; ва девҳо илтимос карданд, ки иҷозат диҳад ба даруни хукҳо дароянд. Ё ба онҳо иҷозат дод. ³³ Ва девҳо аз он шахс берун шуда, ба хукҳо даромаданд; ва он гала аз баландӣ ба кӯл ҷаст ва ғарқ шуд.

³⁴ Хукбонон ин рӯйдодро дида, гурехтанд ва дар шахру деҳот инро нақл карданд.
³⁵ Мардум барои дидани ин рӯйдод берун рафтанд, ва назди Исо омада, он мардро, ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, диданд, ки либос дар тан ва ақлаш солим пеши пойҳои Исо нишастааст; ва тарсиданд. ³⁶ Касоне ки дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки он девзада чӣ гуна шифо ёфт. ³⁷ Ва ҳамаи мардуми сарзамини ҷадариён аз Ё илтимос карданд, ки аз пеши онҳо баромада равад, чунки тарси азиме онҳоро фаро гирифта буд. Ва Ё ба киштӣ савор шуда, баргашт. ³⁸ Он марде ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, аз Ё илтимос кард, ки бо Ё бошад. Лекин Исо вайро ба хонааш фиристода, гуфт: ³⁹ «Ба хонаи худ баргард ва он чиро, ки Худо ба ту кардааст, нақл намо». Вай равона шуда, он чиро, ки Исо ба вай карда буд, дар тамоми шахр мавъиза кард.

Зинда шудани духтари Ёир

⁴⁰ Ҳангоме ки Исо баргашт, мардум Ёро пазирой карданд, чунки ҳама мунтазири Ё буданд. ⁴¹ Ва инак, марде ки Ёир ном дошт ва сардори куништ буд, омада, пеши пойҳои Исо афтод ва аз Ё илтимос кард, ки ба хонаи вай биёяд. ⁴² Зеро духтари ягонаи вай, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, дар ҳолати мурдан буд. Ҳангоме ки Ё ба он чо мерафт, мардуми бисёр аз ҳар тараф Ёро фишор медоданд.

⁴³ Зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буда, тамоми дороии худро ба табибон сарф карда буд, лекин ҳеч яке вайро шифо дода натавониста буд, — ⁴⁴ аз пас наздик шуда, ба домани либоси Ё даст расонд, ва дарҳол хунравии вай бозистод. ⁴⁵ Ва Исо гуфт: «Кист, ки ба Ман даст расонд?» Ҳангоме ки ҳама инкор карданд, Петрус ва онҳое ки бо Ё буданд, гуфтанд: «Эй Устод, мардум Туро ихота намуда, аз ҳар тараф фишор медиҳанд, — ва Ту мегӯӣ: “Кист, ки ба Ман даст расонд?”». ⁴⁶ Аммо Исо гуфт: «Касе ба Ман даст расондааст; зеро Ман ҳис кардам, ки қуввае аз Ман берун рафт». ⁴⁷ Он зан чун дид, ки натавонист пинҳон монад, ларзон омада, назди Ё афтод ва дар пеши ҳамаи мардум гуфт, ки аз чӣ сабаб ба Ё даст расонд, ва чӣ гуна дарҳол шифо ёфт. ⁴⁸ Ба вай гуфт: «Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; бо осоиш рав».

⁴⁹ Ё ҳанӯз сухан мегуфт, ки касе аз хонаи сардори куништ омада, гуфт: «Духтарат мурд; Устодро дигар ташвиш наदेҳ». ⁵⁰ Аммо Исо инро шунида, ба вай гуфт: «Натарс, танҳо имон дошта бош, ва ӯ наҷот меёбад». ⁵¹ Ва ҳангоме ки ба хона расид, ғайр аз Петрус, Юҳанно ва Яъқуб, ва падару модари духтар, ҳеч касро даромадан намонд. ⁵² Ҳама барои вай гирия ва навҳа мекарданд. Вале Ё гуфт: «Гирия накунед; вай намурдааст, балки хобидааст». ⁵³ Бар Ё хандиданд, зеро медонистанд, ки вай мурдааст. ⁵⁴ Аммо Ё ҳамаро берун карда ва дасти вайро гирифта, нидо кард: «Эй духтар! Бархез». ⁵⁵ Ва рӯҳи вай баргашт; вай дарҳол бархест; ва Ё фармуд, ки ба вай хӯроке диҳанд. ⁵⁶ Падару модари вай дар ҳайрат монданд. Ва Ё ба онҳо фармуд, ки ин рӯйдодро ба ҳеч кас нагӯянд.

9

Фиристода шудани дувоздаҳ расул

¹ Он дувоздаҳро даъват намуда, бар ҳамаи девҳо ва барои шифо додани бемориҳо ба онҳо қувват ва қудрат бахшид, ² ва онҳоро фиристод, то Подшоҳии Худоро мавъиза кунанд ва беморонро шифо диҳанд. ³ Ба онҳо гуфт: «Барои роҳ чизе бо худ нагиред: на асое, на тӯрбае, на ноне, на пуле; ва набояд ду пероҳан

дошта бошед. ⁴ Ба ҳар хонае, ки даромадед, дар он чо монед ва аз он чо боз ба роҳ дароед. ⁵ Агар дар ягон чо шуморо қабул накунад, ҳангоме ки аз он шаҳр берун меравед, чанги пойҳои худро афшонед, то шаҳодате бар онҳо гардад». ⁶ Онҳо рафтанд ва деҳ ба деҳ гашта, дар ҳама чо башорат меоданд ва шифо мебахшиданд. ⁷ Тетрарх Ҳиродус овозаи ҳамаи корҳои Ҷро шунида, ҳайрон шуд: зеро баъзе касон мегуфтанд, ки Яҳё аз мурдагон бархестааст; ⁸ дигарон мегуфтанд, ки Илёс падид омадааст; вале баъзеи дигар мегуфтанд, ки яке аз пайғамбарони қадим бархестааст. ⁹ Ва Ҳиродус гуфт: «Ман сари Яҳёро аз танаш чудо кардам; пас, ин кист, ки дар бораи Ӯ чунин гапҳоро мешунавам?» Ва мехост Ҷро бинад.

Сер шудани панҷ ҳазор мард

¹⁰ Расулон баргашта, корҳои худро ба Ӯ нақл карданд; ва Ӯ онҳоро алоҳида ҳамроҳи Худ гирифта, ба ҷои хилвате рафт, ки дар қарибии Байт-Сайдо ном шаҳре буд. ¹¹ Аммо мардум хабардор шуда, аз паси Ӯ рафтанд, ва Ӯ онҳоро пазируфта, ба онҳо дар бораи Подшоҳии Худо гап зад ва касонро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

¹² Бегоҳирӯзӣ наздик буд. Он дувоздаҳ назди Ӯ омада, гуфтанд: «Мардумро рухсати рафтан деҳ, то ки ба деҳот ва бошишгоҳҳои атроф рафта, манзил ва хӯрок барои худ пайдо кунанд, чунки ин ҷои мо як ҷои беодам аст». ¹³ Ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Гуфтанд: «Мо танҳо панҷ нон ва ду моҳӣ дорем; оё рафта, барои ҳамаи ин мардум хӯроке харем?» ¹⁴ Зеро онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буданд. Лекин Ӯ ба шогирдони Худ гуфт: «Онҳоро гурӯҳ-гурӯҳ панҷоҳнафарӣ шинонед». ¹⁵ Ва чунин карданд, ва ҳамаро шинонданд. ¹⁶ Ва Ӯ панҷ нону ду моҳиро гирифта ва ба осмон нигариста, онҳоро баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши мардум гузоранд. ¹⁷ Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда, бардоштанд.

Бори аввал дар бораи марги Худ гуфтани Исо

¹⁸ Боре, ҳангоме ки Ӯ дар ҷои хилвате дуо мегуфт, ва шогирдонаш бо Ӯ буданд, Ӯ аз онҳо пурсид: «Мардум Маро кӣ меғоянд?» ¹⁹ Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзе меғоянд, ки Яҳёи Таъмиддиҳандай; баъзе меғоянд, ки Илёс; ва баъзе меғоянд, ки яке аз пайғамбарони қадим бархестааст». ²⁰ Аз онҳо пурсид: «Шумо Маро кӣ меғӯед?» Петрус дар ҷавоб гуфт: «Масеҳи Худо». ²¹ Ва Ӯ ба онҳо саҳт таъкид кард, ки инро ба касе нағоянд; ²² ва гуфт, ки Писари Одам бояд бисёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, сардорони қоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм бархезад.

²³ Ва ба ҳама гуфт: «Агар касе аз пайи Ман омадан хоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд. ²⁴ Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳондан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро мераҳонад. ²⁵ Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад, лекин ҷони худро барбод диҳад, ё аз даст диҳад? ²⁶ Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам, ҳангоме ки дар ҷалоли Худ ва дар ҷалоли Падар ва фариштаҳои муқаддас меояд, аз вай шарм мекунад. ²⁷ Ба ростӣ ба шумо меғоям: баъзе ки дар ин чо истодаанд, то Подшоҳии Худоро набинанд, маргро намечашанд».

Дигаргун шудани Исо

²⁸ Аз ин гапҳо тақрибан ҳашт рӯз гузашта буд, ки Петрус, Юҳанно ва Яъқубро бо Худ гирифта, ба кӯҳе барои дуо гуфтан баромад. ²⁹ Ва ҳангоме ки дуо мегуфт, чеҳраи ӯ дигаргун шуд, ва либосаш сафеди дурахшон гардид. ³⁰ Ва инак, ду мард, Мусо ва Илёс, бо ӯ гуфтугӯ мекарданд: ³¹ онҳо дар ҷалоле намоён шуда, дар бораи оқибати ӯ, ки бояд дар Уршалим ба амал ояд, сухан меронданд. ³² Аммо Петрус ва онҳоеро ки бо ӯ буданд, хоб рабуда буд; ва ҳангоме ки бедор шуданд, ҷалоли ӯро ва он ду мардро, ки бо ӯ истода буданд, диданд. ³³ Ҳангоме ки Мусо ва Илёс аз пеши ӯ мерафтанд, Петрус ба Исо гуфт: «Эй Устод! Дар ин ҷо будани мо некӯст; пас се соябон месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Илёс», ва намедонист, чӣ мегӯяд. ³⁴ Ҳанӯз вай ин суханонро мегуфт, ки абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт; ва чун он касон дохили абр шуданд, шогирдон тарсиданд. ³⁵ Ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари дӯстдоштаи Ман; ӯро гӯш кунед». ³⁶ Ва чун овоз баромад, Исо танҳо монд. Ва онҳо лаб фурӯ бастанд ва аз он чи дида буданд, ба ҳеҷ кас дар он рӯзҳо гап назаданд.

Шифо ёфтани писари девзада

³⁷ Рӯзи дигар, ҳангоме ки онҳо аз кӯҳ фууромаданд, мардуми бисёре ӯро пешвоз гирифтанд. ³⁸ Ва инак марде аз байни мардум фарёд зада, гуфт: «Эй Устод! Аз Ту илтимос мекунам, ки ба писари ман як назар андозӣ, чунки вай фарзанди ягонаи ман аст: ³⁹ рӯҳе ӯро мегирад, ва ӯ ногаҳон дод мезанад, ва саҳт печутоб мехӯрад, ба тавре ки кафк аз даҳонаш мебарояд; ва ӯро тамоман беҳол карда, базӯр аз ӯ даст мекашад. ⁴⁰ Аз шогирдони Ту илтимос кардам, ки онро берун кунанд, лекин натавонианд». ⁴¹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимону қачрафтор! То кай бо шумо бошам ва шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биёр». ⁴² Вақте ки вай наздик меомад, дев вайро ба замин ғалтонда, саҳт печутоб дод. Аммо Исо рӯҳи нопокро манъ кард, ва писарро шифо дода, ба падари вай супурд. ⁴³ Ва ҳама аз бузургии Худо дар ҳайрат монданд.

Бори дуюм дар бораи марги Худ гуфтани Исо

Ва ҳангоме ки ҳама аз ҳамаи кардаҳои Исо ҳайрон буданд, ӯ ба шогирдони Худ гуфт: ⁴⁴ «Ин суханонро дар гӯши худ ҷо кунед: Писари Одам ба дасти одамон таслим карда мешавад». ⁴⁵ Лекин онҳо ин суханонро нафаҳмиданд, ва он аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд; ва тарсиданд, ки дар бораи ин суханон аз ӯ пурсанд.

Бузургӣ дар Подшоҳии Худо

⁴⁶ Ва ба майнаи онҳо фикре омад, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст. ⁴⁷ Исо андешаи дили онҳоро дарёфта, кӯдакero гирифтуну пеши Худ ба по гузошт. ⁴⁸ Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ин кӯдакро ба номи Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад; зеро ҳар кӣ дар байни шумо аз ҳама хурдтар аст, вай бузург мешавад».

⁴⁹ Юҳанно гуфт: «Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба номи Ту девҳоро берун мекард, ва ӯро манъ кардем, чунки ӯ ҳамроҳи мо Туро пайравӣ намекунад». ⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Манъ накунад, зеро ҳар кӣ зидди мо нест, вай тарафдори мост».

Исо ва сомариён

⁵¹ Ва чун рӯзҳои ба осмон боло шудани ӯ наздик меомаданд, ӯ азми сафари

Уршалим кард; ⁵² ва қосидонро пешопеши Худ фиристод; ва онҳо рафта, ворида як деҳаи сомариён шуданд, то ки барои Ҷ тайёри бинанд. ⁵³ Аммо Ҷро пазирай накарданд, чунки Ҷ сӯи Уршалим сафар дошт. ⁵⁴ Шогирдони Ҷ Яъқуб ва Юҳанно инро дида, гуфтанд: «Эй Хоҷа! Оё мехоҳӣ гӯем, ки оташе аз осмон омада, онҳоро нобуд намояд, чунон ки Илёс карда буд?» ⁵⁵ Аммо Ҷ рӯ гардонда, онҳоро манъ кард ва гуфт: «Намедонед, ки шумо аз кадом навъ рӯҳ ҳастед; ⁵⁶ зеро Писари Одам на барои нобуд кардани ҷонҳои одамон, балки барои наҷот додани онҳо омадааст». Ва ба деҳаи дигаре рафтанд.

Пайравӣ ба Исо

⁵⁷ Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, шахсе ба Ҷ гуфт: «Хоҷаам! Ҷар ҷо равӣ, Туро пайравӣ мекунам». ⁵⁸ Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон ғорҳо ва парандагони осмон лонаҳо доранд; лекин Писари Одам ҷоё надорад, ки сар монад». ⁵⁹ Ба дигаре гуфт: «Маро пайравӣ кун». Вай гуфт: «Хоҷаам! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро ба хок супорам». ⁶⁰ Лекин Исо ба вай гуфт: «Бигзор мурдагон мурдагони худро ба хок супоранд: аммо ту рафта, Подшоҳии Худоро мавъиза кун». ⁶¹ Боз шахси дигаре гуфт: «Хоҷаам! Туро пайравӣ мекунам, лекин аввал ба ман иҷозат деҳ, ки бо аҳли хонаи худ хайрухуш кунам». ⁶² Лекин Исо ба вай гуфт: «Касе ки дасташро болои омомонда бошад ва ба ақиб нигоҳ кунад, ба Подшоҳии Худо сазовор нест».

10

Фиристода шудани ҳафтад шогирд

¹ Пас аз ин, Худованд боз ҳафтад нафари дигарро интихоб кард, ва онҳоро ҷуфт-ҷуфт пешопеши Худ ба ҳар шахр ва ҷоё ки Худаш рафтани буд, фиристод. ² Ба онҳо гуфт: «Дарав бисёр аст, лекин коргарон кам. Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад. ³ Равед! Инак, шуморо монанди баррагон ба миёни гургон мефиристам. ⁴ Ҷеҷ ҳамёне, тӯрбае ва пойафзоле бо худ набаред, ва ба ҷеҷ кас дар роҳ салом нагӯед. ⁵ Ба ҳар хонае ки мефароед, аввал гӯед: “Салом бар ин хона бод!” ⁶ Агар дар он ҷо писари осоиш бошад, саломи шумо бар вай қарор мегирад; вагарна, сӯи шумо бармегардад. ⁷ Дар ҳамон хона монед ва аз он чи доранд, хӯред ва нӯшед; зеро меҳнаткаш сазовори музди худ аст. Аз хона ба хона нагузаред. ⁸ Агар дар шахре ки меоед, шуморо қабул кунанд, аз он чи пеши шумо мемонанд, хӯред; ⁹ ва беморонеро, ки дар он ҷо ҳастанд, шифо диҳед, ва ба онҳо гӯед: “Подшоҳии Худо ба шумо наздик шудааст”. ¹⁰ Ва агар дар шахре ки меоед, шуморо қабул накунанд, ба кӯчаҳои он баромада, гӯед: ¹¹ “Ҷатто чангеро, ки аз шахри шумо бар мо нишастааст, бар шумо меафшонем; лекин донед, ки Подшоҳии Худо ба шумо наздик шудааст”. ¹² Ба шумо мегӯям, ки ҳолати Садӯм дар он рӯз ² аз ҳолати он шахр сабуктар мешавад. ¹³ Вой бар ту, эй Кӯразин! Вой бар ту, эй Байт-Сайдо! Зеро, агар муъҷизаҳои ки дар шумо рӯй доданд, дар Сур ва Сидун рӯй медоданд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд. ¹⁴ Лекин дар рӯзи доварӣ ҳолати Сур ва Сидун аз ҳолати шумо сабуктар мешавад. ¹⁵ Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтаӣ, ба дунёи мурдагон сарнагун мешавӣ.

²10.12 он рӯз — рӯзи доварӣ

¹⁶ Ҳар кӣ шуморо шунавад, Маро мешунавад, ва ҳар кӣ шуморо рад кунад, Маро рад мекунад; ва ҳар кӣ Маро рад кунад, Фиристандаи Маро рад мекунад».

Баргаштани ҳафтод шогирд

¹⁷ Он ҳафтод бо шодмонӣ баргашта, гуфтанд: «Ҳоҷа! Девҳо низ ба номи Ту ба мо фармонбардор мебошанд». ¹⁸ Ба онҳо гуфт: «Ман шайтонро чун барқ аз осмон афтода дидам. ¹⁹ Инак, ба шумо қудрат медиҳам, ки морон ва каждумон ва тамоми қуввати душманро поймол кунед, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар намерасонад. ²⁰ Аммо аз он шод нашавед, ки рӯхҳо ба шумо фармонбардор мебошанд; балки аз он шод бошед, ки номҳои шумо дар осмон навишта шудаанд».

²¹ Дар ҳамон соат Исо дар Рӯх хушҳол шуда, гуфт: «Туро эй Падар, эй Фармонравои осмону замин ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва доноён пинҳон дошти ва ба кӯдакон ошкор кардӣ. Оре, эй Падар! Зеро хушнудии Ту дар ин буд». ²² Ва ба шогирдон рӯй оварда, гуфт: «Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст; ва ҳеҷ кас ғайр аз Падар намедонад, ки Писар кист; ва ҳеҷ кас намедонад, ки Падар кист, ғайр аз Писар ва касе ки Писар ба вай ошкор кардан хоҳад».

²³ Ва алоҳида ба шогирдони Худ рӯ оварда, гуфт: «Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо мебинед, мебинанд! ²⁴ Зеро ба шумо мегӯям, бисёре аз пайғамбарон ва подшоҳон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, шунаванд, ва нашуниданд».

Сомарии неқдил

²⁵ Ва инак, як шариатдон бархест ва ӯро озмуданӣ шуда, гуфт: «Эй Устод! Чӣ кунам, ки вориси ҳаёти абадӣ шавам?» ²⁶ Ба вай гуфт: «Дар Таврот чӣ навишта шудааст? Ва ту чӣ тавр мехонӣ?» ²⁷ Дар ҷавоб гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дил ва бо тамоми қон ва бо тамоми қувват ва бо тамоми хуши худ дӯст дор, ва ёратро монанди худат дӯст дор». ^a ²⁸ Ба вай гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ; чунин кун, то ки ҳаёт дошта бошӣ». ²⁹ Вале вай, ки мехост худро сафед кунад, ба Исо гуфт: «Пас ёри ман кист?»

³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Як шахс, ки аз Уршалим ба Ариҳо мерафт, ба дасти роҳзанон афтод; онҳо либосашро кашиданд, ӯро маҷрӯҳ карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. ³¹ Тасодуфан коҳине аз он роҳ равона буд, ва ӯро дида, аз пешаш гузашта рафт. ³² Ҳамчунин левизодае, ки дар он ҷо роҳгузар буд, наздик омада, ӯро дид ва аз пешаш гузашта рафт. ³³ Аммо як шахси сомарӣ,^b ки аз он роҳ мегузашт, ба ӯ дучор шуда ва ӯро дида, дилаш сӯхт, ³⁴ ва наздик омада, ба захмҳои ӯ равған ва май рехту захмбандӣ кард, ва ӯро ба маркаби худ савор карда, ба корвонсарое овард ва ба ӯ ғамхорӣ намуд. ³⁵ Фардои он, пеш аз рафтаниаш, ду динор бароварда, ба соҳиби корвонсарой дод ва ба вай гуфт: “Ба ин шахс нигоҳубин кун; ва агар аз ин зиёд харҷ кунӣ, ҳангоми баргаштанам ба ту медиҳам”. ³⁶ Пас, ба фикри ту, кадоме аз ин се нафар ёри он шахсе буд, ки ба дасти роҳзанон афтод?» ³⁷ Гуфт: «Ҳамон ки ба ӯ марҳамат кард». Исо ба вай гуфт: «Рав, ва ту низ чунин кун».

Марто ва Марям

^a10.27 Так Шар 6,5; Иб 19,18

^b10.33 сомарӣ — Сомариён халқи ҳамсоя буданд, ки яҳудиён онҳоро бад мидиданд.

³⁸ Ва ҳангоме ки мерафтанд, Ё ба деҳае даромад, ва зане ки Марто ном дошт, Ёро дар хонаи худ пазирой намуд. ³⁹ Вай Марям ном хоҳаре дошт, ки пеши пойҳои Исо нишаста, суханони Ёро гӯш мекард. ⁴⁰ Лекин Марто ба хизматгузори банд буд, ва наздик омада, гуфт: «Хоҷаам! Оё Туро парвое нест, ки хоҳарам маро дар хизмат танҳо гузоштааст? Ба вай гӯй, ки ба ман ёрдам диҳад». ⁴¹ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Марто! Марто! Ту оид ба чизҳои бисёр ғамхорӣ ва давутоз мекуни, ⁴² аммо танҳо як чиз даркор аст. Марям ҳиссаи некӯро интихоб кардааст, ки он аз вай кашида гирифта намешавад».

11

Масъалаи дуо

¹ Рӯзе Ё дар ҷое дуо мегуфт, ва ҳангоме ки тамои кард, яке аз шогирдонаш ба Ё гуфт: «Хоҷаам! Дуо гуфтанро ба мо ёд деҳ, чунон ки Яҳё низ ба шогирдонаш ёд додааст». ² Ба онҳо гуфт: «Ҳангоме ки дуо мегӯед, чунин гӯед:

“Эй Падари мо, ки дар осмонӣ!

Номи Ту муқаддас бод;

Подшоҳии Ту биёяд;

Хости Ту, чунон ки дар осмон аст,

Дар замин ҳам ба амал ояд;

³ Нони ҳаррӯзаи моро рӯз ба рӯз ба мо деҳ;

⁴ Ва гуноҳҳои моро бубахш,

Зеро мо низ ҳар касеро, ки ба мо гуноҳ кардааст, мебахшем;

Ва моро ба озмоиш дучор накун,

Балки моро аз шайтон раҳой деҳ”».

⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки дӯсте дошта бошад ва нисфи шаб пеши ӯ омада, гӯяд: “Эй дӯст! Ба ман сето нон қарз деҳ, ⁶ зеро дӯсте аз роҳ назди ман даромадааст, ва ман чизе надорам, ки пешаш монам”; ⁷ ва ӯ аз дарун дар ҷавоби вай гӯяд: “Маро ташвиш надех; дари хонаам баста, ва бачаҳоям бо ман дар ҷогаҳ хобидаанд; наметавонам бархеста, ба ту чизе диҳам”, — ⁸ ба шумо мегӯям, ки ҳарчанд аз рӯи дӯстӣ бархеста ба вай надихад ҳам, ба сабаби густоҳии вай бархеста, ҳар қадар, ки пурсад, ба вай медиҳад. ⁹ Ва Ман ба шумо мегӯям: хоҳиш кунед, ба шумо дода мешавад; чӯед, меёбед; дарро кӯбед, он ба шумо кушода мешавад. ¹⁰ Зеро ҳар кӣ хоҳиш кунад, мегирад, ва ҳар кӣ чӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро кӯбад, он ба ӯ кушода мешавад. ¹¹ Ва кист аз шумо, ки падар бошад, ва писараш аз ӯ нон хоҳиш кунад, санге ба вай медиҳад? Ё моҳие хоҳиш кунад, ва ӯ ба ҷои моҳӣ море ба вай медиҳад? ¹² Ё, агар тухме хоҳиш кунад, каждуме ба вай медиҳад? ¹³ Пас, агар шумо, ки бад ҳастед, ба фарзандони худ додани тӯҳфаҳои некро медониста бошед, пас Падари осмонӣ албатта ба онҳое ки аз ӯ хоҳиш мекунанд, Рӯҳулқудсро медиҳад».

Берун кардани дев

¹⁴ Боре Ё як девро, ки гунг буд, берун кард. Ҳангоме ки дев берун шуд, гунг ба гап даромад, ва мардум ҳайрон шуданд. ¹⁵ Лекин баъзе аз онҳо гуфтанд: «Ё девҳоро ба

воситаи Баал-Забул,^c сарвари девҳо, берун мекунад». ¹⁶ Ва дигарон, озмуданӣ шуда, аз Ё аломати осмонӣ талаб мекарданд. ¹⁷ Лекин Ё андешаҳои онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар подшоҳие ки дар худ ҷудой дорад, рӯ ба харобӣ меоварад, ва ҳар хонаводае ки дар худ ҷудой дорад, фуру меғалтад. ¹⁸ Ва агар шайтон низ дар худ ҷудой дошта бошад, подшоҳии вай чӣ гуна устувор истода метавонад? Зеро шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам. ¹⁹ Агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? Бинобар ин онҳо довари шумо мешаванд. ²⁰ Лекин агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун мекарда бошам, пас Подшоҳии Худо ба шумо омада расидааст. ²¹ Ҳангоме ки зӯрманди мусаллаҳ хонаи худро ниғаҳбонӣ мекунад, дороии вай дар амон аст. ²² Вале ҳангоме ки шахси аз вай пурзӯртар ба вай ҳуҷум карда, ғолиб мебарояд, он гоҳ тамоми аслиҳаи вайро, ки ба он умед баста буд, кашида мегирад ва дороии вайро ба тороч медиҳад. ²³ Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман зид аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, пароканда мекунад.

²⁴ Ҳангоме ки рӯҳи нопок аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад. Чун наёфт, мегӯяд: «Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам». ²⁵ Ва гашта омада, онро ҷорӯбзада ва ораста меёбад. ²⁶ Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва даромада, дар он ҷо зиндагӣ мекунанд; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад».

²⁷ Ҳангоме ки Ё ин суханонро мегуфт, як зан аз байни мардум овозашро баланд карда, ба Ё гуфт: «Хушо шикаме ки Туро бардоштааст, ва пистонҳое ки Туро шир додаанд!» ²⁸ Лекин Ё гуфт: «Хушо онҳое ки каломи Худоро мешунаванд ва онро риоя мекунанд».

Аломати Юнуси пайғамбар

²⁹ Ҳангоме ки мардум бештар ҷамъ омадан гирифтанд, Ё ба сухан оғоз карда, гуфт: «Ин насл бад аст; вай аломате металабад, ва ба вай ғайр аз аломати Юнуси пайғамбар аломате дода намешавад. ³⁰ Зеро, чунон ки Юнус аломате барои мардуми Нинве буд, ҳамчунин Писари Одам низ барои ин насл мешавад.

³¹ Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бар мардони ин насл бархеста, онҳоро маҳкум мекунад, чунки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз канорҳои замин омад; ва инак, Шахсе аз Сулаймон бузургтар ин ҷост. ³² Мардони Нинве дар рӯзи доварӣ бар ин насл бархеста, онро маҳкум мекунанд, чунки онҳо бо мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, Шахсе аз Юнус бузургтар ин ҷост.

Масал дар бораи чашм

³³ Ҳеҷ кас чароғро даргиронда, дар ҷои ниҳоне ё зери зарфе намегузорад, балки бар чароғдон мегузорад, то онҳое ки ба хона медароянд, рӯшноиро бинанд.

³⁴ Чароғи бадан чашм аст; пас, агар чашмат нек бошад, тамоми баданат низ равшан мешавад; аммо агар бад бошад, баданат низ торик мешавад. ³⁵ Пас, ҳушёр бош: мабодо рӯшноие ки дар туст, торикӣ бошад. ³⁶ Вале агар баданат пурра равшан буда, ҳеҷ як қисми торике надошта бошад, он тамоман равшан мешавад, ба монанди он ки чароғе бо дурахши худ туро равшан карда бошад».

---

^c11.15 Баал-Забул — дар яҳудият номи шайтон

Бар зидди фарисиён ва китобдонон

³⁷ Ҳангоме ки Ӯ ин суханонро гуфт, як фарисӣ Ӯро ба хонаи худ барои хӯрок даъват кард; Ӯ омада, назди дастархон нишаст. ³⁸ Фарисӣ чун дид, ки Ӯ пеш аз хӯрок даст нашуст, ҳайрон шуд. ³⁹ Лекин Худованд ба вай гуфт: «Ҳоло шумо, эй фарисиён, беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, аммо даруни шумо аз дудӣ ва бадӣ пур аст. ⁴⁰ Эй беақлон! Оё Ҳамон ки берунро офаридааст, дарунро низ наофаридааст? ⁴¹ Беҳтар аст, ки аз он чи доред, садақа диҳед, он гоҳ Ҳама чиз барои шумо тоза мешавад. ⁴² Аммо вой бар шумо, эй фарисиён, ки аз пудина, испанд ва ҳар гуна сабзавот даҳяк медиҳед, вале ростӣ ва муҳаббати Худоро ба назар намегиред; бояд онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед. ⁴³ Вой бар шумо, эй фарисиён, ки дӯст медоред дар куништҳо болонишин бошед ва дар кӯчаву бозор ба шумо салом гӯянд. ⁴⁴ Вой бар шумо, эй китобдонон ва фарисиёни дурӯя, ки монанди гӯрҳои нонамоён^d ҳастед, ки одамон дар болои онҳо роҳ мераванд ва инро намедонанд».

⁴⁵ Дар ҷавоб яке аз шариатдонон ба Ӯ гуфт: «Эй Устод! Бо ин суханонат моро низ меранҷонӣ». ⁴⁶ Аммо Ӯ гуфт: «Вой бар шумо низ, эй шариатдонон, ки борҳои душворро бар дӯши одамон мегузored, лекин худатон як ангуштро ҳам ба он борҳо намерасонед. ⁴⁷ Вой бар шумо, ки мақбараҳои пайғамбаронро месозед, ва ҳол он ки падарони шумо онҳоро куштаанд. ⁴⁸ Пас шумо аз корҳои падарони худ гувоҳӣ медиҳед ва аз онҳо розӣ ҳастед; онҳо пайғамбаронро куштаанд, ва шумо мақбараҳошонро месозед». ⁴⁹ Барои ҳамин ҳам ҳикмати Худо гуфтааст: «Ба наздашон пайғамбарон ва расулонро мефиристам, ва аз онҳо баъзеро мекушанд ва баъзеро таъқиб мекунанд, ⁵⁰ то ки хуни тамоми пайғамбарон, ки аз вақти бунёдшавии ҷаҳон рехта шудааст, бар гардани ин насл бошад: ⁵¹ аз хуни Ҳобил то хуни Закарё, ки дар миёни қурбонгоҳ ва ибодатхона кушта шудааст». Ҳа, ба шумо мегӯям, ки он бар гардани ин насл мешавад. ⁵² Вой бар шумо, эй шариатдонон, ки калиди донишро гирифтаед; худатон надаромадед, ва ба онҳое ки даромадан мехостанд, монё шудед». ⁵³ Ҳангоме ки Ӯ ин суханонро ба онҳо мегуфт, китобдонон ва фарисиён ба Ӯ саҳт фишор оварда, боз бисёр чизҳоро аз Ӯ пурсидан гирифтанд, ⁵⁴ ва дар камин буданд, то ки аз забонаш чизе шунида, Ӯро айбдор кунанд.

12

Эътирофи бетарс

¹ Дар ин миён, ҳангоме ки ҳазорон одамон ҷамъ омаданд, ба тавре ки якдигарро фишор медоданд, Ӯ ба сухан оғоз намуда, аввал ба шогирдони Худо гуфт: «Аз ҳамиртуруши фарисиён, ки дурӯягист, ҳазар кунед. ² Ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад. ³ Бинобар ин, он чи шумо дар торикӣ гуфтаед, дар рӯшноӣ шунида мешавад, ва он чи шумо дар хона ба гӯш гуфтаед, дар болои бомҳо мавъиза карда мешавад.

⁴ Ва Ман ба шумо, эй дӯстонам, мегӯям: аз онҳое ки ҷисмро мекушанд ва пас аз он кори дигаре аз дасташон намеояд, натарсед. ⁵ Лекин ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ бояд тарсид: аз Ӯ ҳаросон бошед, ки пас аз куштан қудрат дорад ба дӯзах

---

^d**11.44** гӯрҳои нонамоён — Азбаски расидан ба гӯр яҳудиёноро нопок мекард, гӯрҳо намоён карда мешуданд.

андозад; ҳа, ба шумо мегӯям, ки аз Ў тарсед. ⁶ Оё панҷ гунчишк ба ду тин фурӯхта намешаванд? Ва ҳеч яке аз онҳо назди Худо фаромӯш намешавад. ⁷ Ва ҳатто ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудаанд. Пас, натарсед: шумо аз бисёр гунчишкон арзандатар ҳастед.

⁸ Ва Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Маро назди одамон эътироф кунад, Писари Одам низ ўро назди фариштаҳои Худо эътироф мекунад. ⁹ Лекин ҳар кӣ Маро назди одамон инкор кунад, ў назди фариштаҳо инкор карда мешавад.

¹⁰ Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, бахшида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс куфр гӯяд, бахшида намешавад.

¹¹ Ҳар гоҳ шуморо ба куништҳо ва назди сардорон ва ҳокимон баранд, андеша накунед, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавобе бояд диҳед ва ё чӣ сухане бояд гӯед; ¹² зеро дар он соат Рӯҳулқудс шуморо таълим медиҳад, ки чӣ бояд гуфт».

Масал дар бораи нодони сарватманд

¹³ Шахсе аз миёни мардум ба Ў гуфт: «Эй Устод! Ба бародарам гӯй, ки меросро бо ман тақсим кунад». ¹⁴ Ба вай гуфт: «Эй одамизод, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё тақсимкунанда таъин кардааст?» ¹⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед, аз ҳарисӣ ҳазар кунед, чунки ҳаёти одам ба фаровонии дороии вай вобаста нест».

¹⁶ Ва масале ба онҳо гуфт: «Киштзори як марди сарватманд ҳосили фаровоне овард; ¹⁷ ва ў бо худ андешида, гуфт: “Чӣ кунам, зеро барои захира кардани ҳосилоти худ ҷо надорам?” ¹⁸ Ва гуфт: “Чунин мекунам: анборҳои худро вайрон карда, қалонтарашро месозам, ва дар он ҷо тамоми ғалладона ва тамоми дороии худро ҷамъ меоварам. ¹⁹ Ва ба ҷони худ мегӯям: Эй ҷони ман! Дороии бисёре барои чандин сол дорӣ: фароғат кун, бихӯр, бинӯш ва шод бош”. ²⁰ Вале Худо ба вай гуфт: “Эй нодон! Худи имшаб ҷонатро аз ту талаб мекунад; пас, он чи захира кардӣ, насиби кӣ мешавад?” ²¹ Чунин аст ҳоли касе ки барои худ ганҷҳо ғун мекунад, вале пеши Худо сарвате надорад».

Ғамхории беҳуда

²² Ва Ў ба шогирдонаш гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои зиндагии худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ хӯред, низ барои ҷисми худ, ки чӣ пӯшед: ²³ Зиндагӣ аз хӯрок ва бадан аз пӯшок муҳимтар аст. ²⁴ Ба зоғон нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд, на ганҷинае доранд, на анборе, ва Худо ба онҳо рӯзӣ мерасонад. Шумо аз парандагон чӣ қадар арзандатар ҳастед! ²⁵ Ва кист аз шумо, ки бо ғамхории худ умрашро як соат дарозтар карда тавонад? ²⁶ Пас, агар шумо аз ўҳдаи чунин кори хурдтарин баромада натавонед, чаро ба дигараш ғамхорӣ мекунед? ²⁷ Ба савсанҳо нигаред, ки чӣ гуна мерӯянд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд. Лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми шукӯҳи худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст. ²⁸ Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин пӯшонад, шуморо эй сустимонҳо, чӣ қадар аз он беҳтар пӯшонда метавонад. ²⁹ Ва шумо дар пайи он набошед, ки чӣ хӯред ё чӣ пӯшед; аз ғам осуда бошед. ³⁰ Халқҳои ҷаҳон дар пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд; лекин Падари шумо медонад, ки шумо ба ин чизҳо эҳтиёҷ доред. ³¹ Бештар дар пайи Подшоҳии Худо бошед, ва ҳамаи ин чизҳо низ ба шумо дода мешаванд. ³² Натарс, эй рамаи хурд! Зеро хушнудии Падари шумо ин аст, ки Подшоҳиро ба шумо диҳад.

³³ Дороии худро фурӯшед ва садақа диҳед. Барои худ ҳамёнҳои кӯҳнашаванда, ганҷи бепоён дар осмон омода созед, ки дузд ба он наздик намешавад ва куя онро

намеэанад. ³⁴ Зеро ҳар ҷо ганчи шумост, дили шумо низ дар он ҷо мешавад.

Тайёр бошед

³⁵ Камархотон баста ва чароғхотон фурӯзон бошанд; ³⁶ ва худатон монанди касоне бошед, ки ба хоҷаи худ интизорӣ доранд, то ки ҳангоме аз базми арӯсӣ омада дарро кӯбад, дарҳол барояш воз кунанд. ³⁷ Хушо ҳамон ғулومه ки хоҷаашон ҳангоми омаданаш онҳоро бедор меёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вай камари худро баста, онҳоро назди дастархон мешинонад ва пеш омада, ба онҳо хизмат мекунад. ³⁸ Ва агар дар поси дуюм ва сеюми шаб^е омада, онҳоро чунин ёбад, хушо он ғулмон! ³⁹ Ҳаминро донед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дар кадом соат дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки девори хонаашро сӯрох кунад. ⁴⁰ Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд».

⁴¹ Петрус ба Ё гуфт: «Хоҷаам! Оё ин масалро барои мо гуфтӣ, ё барои ҳама?»

⁴² Худованд гуфт: «Кист он амалдори бовафо ва доно, ки хоҷааш вайро бар хизматгузори худ таъйин карда бошад, то ба онҳо дар сари вақт хӯрок диҳад?»

⁴³ Хушо он ғулومه ки хоҷааш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад. ⁴⁴ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъйин мекунад. ⁴⁵ Лекин агар он ғулум дар дили худ гӯяд, ки “хоҷаи ман ба зудӣ намеояд”, ва ба задани хизматгорону канизон ва ба хӯрдану нӯшидану маст шудан сар кунад, ⁴⁶ хоҷаи он ғулум, дар рӯзе ки ӯ мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, меояд, ва ўро ду пора карда, насибашро ба хиёнаткорон баробар мекунад.

⁴⁷ Ва он ғулум, ки хости хоҷаи худро медонист, вале тайёр нашуд ва мувофиқи хости вай амал накард, зарбаҳои бисёр меҳӯрад; ⁴⁸ аммо он ки намедонист ва корҳои сазовори ҷазо кард, камтар зарбаҳо меҳӯрад. Ба ҳар касе ки бисёр дода шуда бошад, аз вай бисёр талаб карда мешавад; ва ба ҳар касе ки амонати бисёр супурда шуда бошад, аз вай бисёр талаб мекунанд.

Чудой

⁴⁹ Ман омадаам, то ки оташе бар замин фуруд оварам, ва хеле меҳоҳам, ки он ҳоло фурузон шавад! ⁵⁰ Маро таъмиде дар пеш аст, таъмиде ки бояд ёбам; ва чӣ қадар зери фишорам, то даме ки ин ба амал ояд! ⁵¹ Оё шумо гумон мекунед, ки Ман омадаам, то осоиш ба замин биёрам? Не, мегӯям ба шумо, балки барои он ки чудой биёрам. ⁵² Минбаъд панҷ нафар дар як хона аз ҳам чудо мешаванд: се аз ду, ва ду аз се; ⁵³ падар аз писар ва писар аз падар, модар аз духтар ва духтар аз модар, модаршӯ аз келин ва келин аз модаршӯ чудо мешавад».

Замонро шинохтан

⁵⁴ Ба мардум низ гуфт: «Ҳангоме ки абри аз ғарб пайдошударо мебинед, дарҳол мегӯед: “Борон меборад”; ва чунин мешавад. ⁵⁵ Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мевазад, мегӯед: “Гармо меояд”; ва меояд. ⁵⁶ Эй дурӯягон! Симои заминро осмонро шинохта метавонед, пас чӣ гуна ин замонро намешиносед?»

⁵⁷ Пас, чаро шумо худ ҳукм намекунед, ки ростӣ чист? ⁵⁸ Ҳангоме ки ту бо даъвогари худ назди ҳоким меравӣ, дар роҳ кӯшиш намо, ки аз даъвои вай халос

---

^е12.38 поси дуюм ва сеюми шаб — Поси 2-юм тақр. аз соати 9-и шаб то соати 12, поси 3-юм тақр. аз соати 12-и шаб то соати 3 аст.

шавӣ, то ки вай туро назди қозӣ набарад, ва қозӣ туро ба навкар насупорад, ва навкар туро ба зиндон наандозад.⁵⁹ Ба ту мегӯям, ки то пули охиринро надихӣ, аз он ҷо берун намеравай».

13

¹ Дар ҳамин вақт баъзеҳо омада, ба Ё дар бораи ҷалилиёне нақл карданд, ки хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехтааст. ² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё гумон мекунед, ки ин ҷалилиён аз ҳамаи ҷалилиён бештар гуноҳкор буданд, ки чунин азоб кашидаанд? ³ Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунад, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд мешавед. ⁴ Ва оё гумон мекунед, ки он ҳаждаҳ одам, ки бурҷи Шилӯаҳ ба болояшон афтода, онҳоро нобуд карда буд, аз ҳамаи сокинони Уршалим бештар хатокор буданд? ⁵ Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунад, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд мешавед».

⁶ Ва чунин масале гуфт: «Шахсе дар тоқзори худ дарахти анҷире шинонда буд, ва омад, то ки мевае аз он пайдо кунад, вале чизе наёфт. ⁷ Ва ба тоқдор гуфт: «Инак, се сол аст, ки ман меоям, то аз ин дарахти анҷир мевае пайдо кунам, вале чизе намеёбам; онро бур, барои чӣ заминро беҳуда банд кунад?» ⁸ Аммо вай дар ҷавоб гуфт: «Эй хоча! Имсол ҳам онро мон, то гирдашро канда, пору андозам, ⁹ шояд бор оварад; ва агар наоварад, соли оянда онро мебурӣ»».

Шифо ёфтани зан дар рӯзи шанбе

¹⁰ Дар яке аз куништҳо Ё рӯзи шанбе таълим меод. ¹¹ Дар он ҷо зане буд, ки рӯхе ўро ҳаждаҳ сол бемор карда буд: вай хамидақомат буд, ва қоматашро рост карда наметавонист. ¹² Исо чун вайро дид, вайро ҷеғ зада, гуфт: «Эй зан! Аз бемории худ халос шудӣ». ¹³ Ва дастҳои Худро бар вай гузошт; вай дарҳол қомат рост кард ва Худоро ҳамду сано хонд. ¹⁴ Сардори куништ чун дид, ки Исо дар рӯзи шанбе шифо дод, норозӣ шуда, ба мардум гуфт: «Шаш рӯз ҳаст, ки дар онҳо кор бояд кард; дар ҳамон рӯзҳо омада, шифо ёбед, на ин ки дар рӯзи шанбе». ¹⁵ Худованд дар ҷавоби вай гуфт: «Эй дурӯягон! Оё ҳар яке аз шумо гов ё хари худро дар рӯзи шанбе аз охур воз карда, барои об додан намебарад? ¹⁶ Ва ин духтари Иброҳимро, ки шайтон ҳаждаҳ сол баста буд, оё дар рӯзи шанбе аз он бандҳояш халос кардан лозим набуд?» ¹⁷ Ҳангоме ки Ё ин суханонро гуфт, ҳамаи муҳолифонаш дар хиҷолат монданд; ва тамоми мардум аз ҳамаи корҳои аҷоибӣ Ё шод буданд.

Масалҳо дар бораи донаи хардал ва хамиртуруш

¹⁸ Ва Ё гуфт: «Подшоҳии Худо ба чӣ монанд аст, ва онро ба чӣ монанд кунам? ¹⁹ Он монанди донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар боғи худ партофт; ва он рӯида, дарахти калоне шуд, ва парандагони осмон дар шоҳаҳояш лона сохтанд». ²⁰ Боз гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунам? ²¹ Он монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то тамоми хамир расид».

Дари танг

²² Ва Ё дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, таълим меод, дар ҳолате ки роҳи Уршалимро пеш гирифта буд.

²³ Дар ин миён касе ба Ё гуфт: «Эй Хоча! Оё танҳо шумораи каме аз мардум наҷот меёбанд?» Ба онҳо гуфт: ²⁴ «Чидду ҷаҳд кунед, ки аз дари танг дароед, зеро ба

шумо мегӯям, ки бисёр касон ба дохил шудан кӯшиш мекунанд, лекин наметавонанд. ²⁵ Чун соҳиби хона бархеста, дарро бандад, дар берун истода, дарро мекубеда мегӯед: “Эй Хоҷа! Эй Хоҷа! Ба мо кушо”. Вале ӯ дар ҷавоби шумо мегӯяд: “Шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед”. ²⁶ Он гоҳ мегӯед: “Мо пеши Ту хӯрдем ва нӯшидем, ва дар кӯчаҳои мо Ту таълим меодӣ”. ²⁷ Лекин ӯ мегӯяд: “Ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед; ҳама аз Ман дур шавед, эй бадкорон”. ²⁸ Дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандон мешавад, чун Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва тамоми пайғамбаронро дар Подшоҳии Худо бинед, вале худатон бадар ронда шуда бошед. ²⁹ Ва аз шарқ ва ғарб ва шимол ва ҷануб омада, дар Подшоҳии Худо мешинанд. ³⁰ Ва инак, охиринҳо ҳастанд, ки аввалин мешаванд, ва аввалинҳо ҳастанд, ки охирин мешаванд».

Шикоят аз Уршалим

³¹ Дар ҳамон рӯз баъзе аз фарисиён омада, ба ӯ гуфтанд: «Баро ва аз ин ҷо рав, чунки Ҳиродус меҳаҳад Туро кушад». ³² Ба онҳо гуфт: «Равед ва ба он рӯбоҳ гӯед: “Инак, имрӯз ва фардо девҳоро берун мекунам ва беморонро шифо медиҳам, ва дар рӯзи сеюм анҷом медиҳам; ³³ лекин имрӯз, фардо ва пасфардо бояд роҳ равам, зеро мумкин нест, ки пайғамбар берун аз Уршалим кушта шавад”.

³⁴ Эй Уршалим, Уршалим, ки пайғамбаронро мекушӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро ҷамъ кунам, монанди мокиёне ки ҷӯҷаҳои худро зери болаш ҷамъ мекунад, ва шумо нахостед! ³⁵ Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад. Ба шумо мегӯям, ки Маро дигар намебинед, то даме ки гӯед: “Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд!”»^f

14

Шифо ёфтани марди бемор дар рӯзи шанбе

¹ Як рӯзи шанбе ӯ ба хонаи яке аз сардорони фарисиён барои хӯрок хӯрдан омад, ва онҳо ӯро мушоҳида мекарданд.

² Ва инак, марде пеши ӯ омад, ки гирифтори бемории обхӯрак буд. ³ Исо ба шариатдонон ва фарисиён рӯ оварда, гуфт: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан раво аст?» ⁴ Онҳо хомӯш монданд. Ва ӯ ба он мард даст расонда, шифо бахшид ва ӯро фиристод. ⁵ Ва дар ҷавоби онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки писараш ё говаш ба даруни чоҳе афтада бошад, дарҳол онро дар рӯзи шанбе берун наоварад?» ⁶ Ба ин гап ҷавобе дода натавонистанд.

Фурӯтани

⁷ Чун ӯ аҳамият дод, ки даъватшудагон барои нишастани худ пешгоҳро интихоб мекунанд, ба онҳо масале гуфт: ⁸ «Ҳангоме ки касе туро ба базми арӯсӣ даъват менамояд, дар пешгоҳ нанишин, мабодо дар миёни даъватшудагон шахси аз ту муҳтарамтаре бошад, ⁹ ва он касе ки туро ва ӯро даъват намудааст, назди ту омада, гӯяд: “Ҷои худро ба ӯ деҳ”; ва он гоҳ бо хичолат дар поини хона ҷой мегирӣ. ¹⁰ Балки, агар туро даъват карда бошанд, омада, дар поини хона шин, то он касе ки туро даъват намудааст, назди ту омада, гӯяд: “Эй дӯст! Болотар шин”. Он гоҳ туро пеши

---

^f13.35 Заб 118,26

ҳамнишинонат эҳтироме мешавад. ¹¹ Зеро ҳар кӣ худро калон гирад, паст мешавад; ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарбаланд мегардад».

¹² Ва ба он касе ки Ёро даъват намуда буд, гуфт: «Ҳангоме ки зиёфати пешинӣ ё беғоҳӣ медиҳӣ, дӯстон ё бародарон ё хешон ё ҳамсоёғони сарватманди худро даъват накун, мабодо онҳо низ туро даъват намоянд, ва подоши ту дода шавад.

¹³ Балки, чун зиёфат медиҳӣ, бенавоён, маъҷубон, лангон ва кӯронро даъват намо, ¹⁴ ва ту хушбахт мешавӣ, ки онҳо имконият надоранд подоше ба ту диҳанд; зеро дар рӯзи растохези росткорон подоше ба ту дода мешавад».

¹⁵ Яке аз онҳое ки бо Ё назди дастархон нишаста буданд, ин суханонро шунида, ба Ё гуфт: «Хушо касе ки дар Подшоҳии Худо хӯрок хӯрад!»

Масал дар бораи зиёфати калон

¹⁶ Ва Ё ба вай гуфт: «Шахсе зиёфати калоне ташкил карда, бисёр касонро даъват намуд. ¹⁷ Чун вақти зиёфат расид, ғуломи худро фиристод, то ки ба даъватшудагон гӯяд: “Биёед, зеро ҳама чиз тайёр аст”. ¹⁸ Ва ҳама, гӯё ки забон як карда бошанд, ба узрхоҳӣ сар карданд. Аввалин ба вай гуфт: “Ман замин харидаам, ва бояд рафта, онро бинам; аз ту узр мецоҳам”. ¹⁹ Дигаре гуфт: “Ман панҷ ҷуфт барзагов харидаам ва меравам, ки онҳоро озмоям; аз ту узр мецоҳам”. ²⁰ Сеюмӣ гуфт: “Ман зан гирифтаам ва ба ин сабаб наметавонам биёям”. ²¹ Ва он ғулом омада, инро ба хоҷаи худ хабар дод. Он гоҳ соҳиби хона дарғазаб шуда, ба ғуломи худ гуфт: “Зуд ба кӯчаву паскӯчаҳои шаҳр баро, ва бенавоён, маъҷубон, лангон ва кӯронро ба ин чо биёр”. ²² Ва ғулом гуфт: “Эй хоҷа! Он чи гуфтӣ, ичро шуд, ва боз чоӣ ҳаст”. ²³ Ва хоҷа ба ғулом гуфт: “Ба сари роҳҳо ва кӯчабоғҳо баромада, мардумро ба омадан водор кун, то хонаи ман пур шавад. ²⁴ Зеро ба шумо меғӯям, ки ҳеҷ яке аз он шахсони даъватшуда хӯроки маро намечашад, зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон кам”».

Шартҳои пайравӣ

²⁵ Бо Ё мардуми бисёре равона буданд; ва Ё ба онҳо рӯ оварда, гуфт: ²⁶ «Агар касе назди Ман ояд ва падару модар, зану фарзандон, бародарону хоҳарон ва ҳамчунин ҷони худро бад набинад,⁹ вай наметавонад шогирди Ман бошад; ²⁷ ва ҳар кӣ салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намекунад, наметавонад шогирди Ман бошад.

²⁸ Зеро кист аз шумо, ки бурҷе сохтанӣ шуда, аввал нишаста харҷи онро ҳисоб накунад, ки оё ӯ имконияти ба анҷом расондани онро дорад? ²⁹ Мабодо, пас аз гузоштани таҳкурсии он, ба тамои карданаш қуввати ӯ нарасад, ва ҳамаи касоне ки инро мебинанд, ӯро масхара кунанд ³⁰ ва гӯянд: “Ин шахс ба сохтан сар кард ва ба тамои кардан қувваташ нарасид”. ³¹ Ё кадом подшоҳ аст, ки бар зидди подшоҳи дигар ҷангиданӣ шуда, аввал нишаста машварат накунад, ки оё бо даҳ ҳазор сарбоз метавонад ба касе рӯ ба рӯ шавад, ки бо бист ҳазор сарбоз бар зидди ӯ меояд?

³² Вагарна, ҳанӯз ки вай дур аст, назди вай сафир фиристода, хоҳони сулҳ мешавад.

³³ Ҳамчунин ҳеҷ яке аз шумо, агар аз тамои дороии худ даст накашад, наметавонад шогирди Ман бошад.

³⁴ Намак хуб аст; лекин агар намак қувваташро гум кунад, бо кадом чиз боз намакин шавад? ³⁵ На барои замин кор меояд, на барои пору; онро бароварда мепартоянд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, шунавад!»

⁹14.26 бад набинад — дар ин чо: бештар аз Ман дӯст дорад

Масалҳо дар бораи гӯсфанди гумшуда ва дирҳами гумшуда

¹ Ҳамаи боҷгирон ва гуноҳкорон назди Ӯ меомаданд, то ки суханони Ӯро гӯш кунанд. ² Вале фарисиён ва китобдонон шиквакунон мегуфтанд: «Ӯ гуноҳкоронро пазиroy мекунад ва бо онҳо хӯрок мехӯрад».

³ Ва Ӯ ба онҳо ин масалро гуфт: ⁴ «Кист аз шумо, ки сад гӯсфанд дошта бошад ва чун яке аз онҳоро гум кунад, он наваду нӯхро дар саҳро гузошта, аз пайи он гумшуда наравад, то онро ёбад? ⁵ Ва чун ёфт, бо шодӣ онро бар китфи худ мегузорад; ⁶ ва ба хонаи худ омада, дӯстон ва ҳамсоягонро ҷеғ мезанад ва ба онҳо мегӯяд: “Бо ман шодӣ кунед, ки гӯсфанди гумшудаи худро ёфтам”. ⁷ Ба шумо мегӯям: дар осмон барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, шодӣ зиёдтар мешавад, аз он ки барои наваду нӯх росткоре ки ба тавба эҳтиёҷ надоранд.

⁸ Ё кадом зан аст, ки даҳ дирҳам^h дошта бошад ва як дирҳамро гум карда, шамъе дарнагиринад ва хонаро рӯфта, бо диққат ҷустуҷӯ накунад, то онро ёбад? ⁹ Ва чун ёфт, дӯстон ва ҳамсоягони худро ҷеғ зада, мегӯяд: “Бо ман шодӣ кунед, ки дирҳами гумшудаи худро ёфтам”. ¹⁰ Ба шумо мегӯям, ки назди фариштаҳои Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, ҳамин тавр шодӣ мешавад».

Масал дар бораи писари гумшуда

¹¹ Боз гуфт: «Шахсе ду писар дошт; ¹² ва хурдии онҳо ба падар гуфт: “Эй падар! Он қисми молу мулкро, ки бояд ба ман расад, ба ман деҳ”. Ва падар дороии худро ба онҳо тақсим кард. ¹³ Пас аз чанд рӯз писари хурдӣ ҳар он чи дошт, ҷамъ карда, ба кишвари дурдасте рафт ва дар он ҷо дороии худро дар айшу нӯш исроф намуд. ¹⁴ Ҳангоме ки ҳамаашро сарф кард, гуруснагии сахте дар он кишвар рӯй дод, ва ӯ ба мӯҳтоҷӣ дучор шуд. ¹⁵ Ва рафта, хизматгори яке аз сокинони он кишвар шуд, ки вай ӯро ба саҳрои худ фиристонд, то ҳукбонӣ кунад. ¹⁶ Ва ӯ орзу дошт шиками худро аз харнубеⁱ ки ҳукон мехӯранд, пур кунад, лекин ҳеҷ кас онро ба ӯ наметод. ¹⁷ Он гоҳ ӯ ба худ омада, гуфт: “Чӣ қадаре аз мардикорони падарам нони фаровон доранд, аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ ба ҳалокат мерасам! ¹⁸ Бархоста, назди падарам меравам ва ба вай мегӯям: Эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам, ¹⁹ ва дигар сазовори он нестам, ки писари ту хонда шавам; маро чун яке аз мардикоронат қабул кун”. ²⁰ Ва ӯ бархоста, сӯи падараш равона шуд. Ва ҳанӯз ӯ хеле дур буд, ки падараш ӯро дида, раҳмаш омад; ва тозон рафта, ӯро ба оғӯш кашиду бӯсид. ²¹ Ва писар ба вай гуфт: “Эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам, ва дигар сазовори он нестам, ки писари ту хонда шавам”. ²² Аммо падар ба ғулумони худ гуфт: “Либоси беҳтарине оварда, ба ӯ пӯшонед, ва ангуштарин ба дасташ, ва пойафзол ба пойҳояш диҳед; ²³ ва гӯсолаи охуриро оварда, кушед; хӯрем ва шодӣ кунем. ²⁴ Зеро ин писарам мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд”. Ва ба шодӣ кардан шурӯъ намуданд.

²⁵ Лекин писари калонии вай дар саҳро буд; ва ҳангоме ки баргашта, ба хона

^h15.8 дирҳам — баробари 1 динар (музди меҳнати якрӯза)

ⁱ15.16 харнуб — як навъ растанӣ, ки донаҳои онро мехӯрданд

наздик шуд, садои мусиқӣ ва рақсро шунид. ²⁶ Ва яке аз хизматгоронро ҷеғ зада, пурсид, ки ин чӣ маъно дорад. ²⁷ Вай ба ӯ гуфт: “Бародарат омад, ва падарат гӯсолаи охуриро кушт, чунки ӯро саломат бозёфт”. ²⁸ Ӯ ба хашм омада, нахост ба хона дарояд. Ва падараш баромада, ӯро ҷеғ зад. ²⁹ Аммо ӯ дар ҷавоби падараш гуфт: “Инак, чандин сол аст, ки ман ғуломи ту ҳастам ва ҳаргиз аз фармони ту гардан натофтаам; вале ту ҳаргиз ба ман як бузғолае ҳам надодай, то ки бо дӯстони худ шодӣ кунам; ³⁰ ва чун ин писарат, ки дорони туро ба фоҳишаҳо барбод додааст, гашта омад, ту барои вай гӯсолаи охуриро куштай”. ³¹ Ба ӯ гуфт: “Писарам! Ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, ва ҳар он чи ман дорам, аз он туст. ³² Аммо ба он бояд шодӣ ва хурсандӣ мекардем, ки ин бародарат мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд”».

16

Масал дар бораи амалдори ноинсоф

¹ Ба шогирдони Худ низ гуфт: «Як марди сарватманд буд, ки амалдоре дошт, ва дар ҳаққи вай ба ӯ шикоят карданд, ки молу мулки ӯро исроф менамояд. ² Вайро ҷеғ зада, гуфт: “Ин чист, ки дар ҳаққи ту шунидаам? Аз корҳои худ ҳисобот деҳ, зеро дигар наметавонӣ амалдор бошӣ”. ³ Он амалдор дар дили худ гуфт: “Чӣ кунам? Хоҷаам маро аз вазифаам маҳрум месозад. Аз ӯҳдаи каландзанӣ намебароям, аз гадоӣ шарм мекунам. ⁴ Медонам, чӣ кунам, то ки ҳангоми аз вазифа маҳрум шуданам маро дар хонаҳои худ пазирой кунанд”. ⁵ Ва ҳар яке аз қарздорони хоҷаи худро ба танҳои ҷеғ зада, ба якумин гуфт: “Ту аз хоҷаи ман чӣ қадар қарздор ҳастӣ?” ⁶ Гуфт: “Сад хум^l равған”. Ба вай гуфт: “Забонхати худро гир ва зуд нишаста, панҷоҳ навис”. ⁷ Пас ба дигаре гуфт: “Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?”. Дар ҷавоб гуфт: “Сад хирвор^k гандум”. Ба вай гуфт: “Забонхати худро гир ва ҳаштод навис”. ⁸ Ва он хоҷа амалдори ноинсофро офарин гуфт, ки зиракона рафтор кардааст; зеро писарони ин дунё дар муносибат бо насли худ аз писарони нур зирактаранд. ⁹ Ва Ман ба шумо мегӯям: Бо сарвати ноинсофона барои худ дӯстон пайдо кунед, то ки онҳо ҳангоми тамои шудани он шуморо дар масканҳои абадӣ пазирой кунанд.

¹⁰ Касе ки дар чизи андак боваринок бошад, дар чизи бисёр низ боваринок аст; ва касе ки дар чизи андак ноинсофӣ кунад, дар чизи бисёр низ ноинсоф аст. ¹¹ Пас, агар шумо дар сарвати ноинсофона боваринок набошед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо супорад? ¹² Ва агар дар чизи бегона боваринок набошед, кист, ки чизи худатонро ба шумо диҳад?

¹³ Ҳеҷ ғулом бандаи ду хоҷа буда наметавонад; зеро ё якеро бад дида, дигареро дӯст медорад; ё ба яке часпида, дигареро хор мешуморад. Шумо наметавонед бандаи Худо ва бандаи пул^l бошед».

Таврот

¹⁴ Ва фарисиён, ки пулдӯст буданд, ҳамаи инро шунида, Ӯро масхара карданд. ¹⁵ Ба онҳо гуфт: «Шумо худро пеши одамон росткор вонамуд мекунед, вале Худо аз дилҳои шумо огоҳ аст; он чи назди одамон олидараҷа аст, пеши Худо нафратовар аст.

^l16.6 хум — дар асл: бат (1 бат = тақр. 22 литр)

^k16.7 хирвор — дар асл: кур (1 кур = тақр. 220 литр)

^l16.13 пул — дар асл: мамуно (“сарват, пул” ба забони арабий; ҳам дар оятҳои 9 ва 11)

¹⁶ Таврот ва навиштаҳои пайғамбарон то Яҳё буданд; пас аз он Подшоҳии Худо башорат дода мешавад, ва ҳар кас бо ҷидду ҷаҳд ба он дохил мегардад. ¹⁷ Лекин аз байн рафтани осмон ва замин осонтар аст аз он ки нуқтае аз Таврот афтад.

¹⁸ Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, зани дигаре гирад, зино мекунад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино мекунад.

Шахси сарватманд ва Эльзори бенаво

¹⁹ Шахси сарватманде буд, ки либосҳои арғувон ва катон дар бар мекард, ва ҳар рӯзро бо ҳашамат ва бо хушӣ мегузаронд. ²⁰ Ва Эльзор ном бенаво буд, ки назди дарвозаи ӯ меҳобид, ва танаш пур аз захм буд; ²¹ ва орзу дошт аз резаҳое ки аз дастархони он сарватманд меафтоданд, шиками худро сер кунад; ва сагон омада, захмҳои ӯро мелесиданд. ²² Ҳангоме ки он бенаво мурд, фариштаҳо ӯро ба паҳлӯи Иброҳим бурданд. Он сарватманд низ мурд, ва ӯро ғуронданд. ²³ Ва дар дунёи мурдагон ӯ, дар ҳолате ки азоб мекашид, чашм андохта, аз дур Иброҳимро бо Эльзор, ки дар паҳлӯяш буд, дид. ²⁴ Ва фарёд зада, гуфт: “Эй падарам Иброҳим! Ба ман марҳамат кун ва Эльзорро фирист, то ки нӯги ангушташро ба об тар карда, забони маро салқин гардонад, зеро ман дар аланга азоб мекашам”. ²⁵ Лекин Иброҳим гуфт: “Эй фарзандам! Ба хотир овар, ки дар зиндагиат чизҳои хуб насиби ту ва чизҳои бад насиби Эльзор шуда буд; акун вай дар ин ҷо тасалли меёбад, ва ту азоб мекаши. ²⁶ Илова бар ҳамаи ин, дар миёни мо ва шумо ҷарии бузурге ҳаст, ба тавре ки онҳое ки аз ин ҷо назди шумо гузаштан меҷаҳанд, наметавонанд, ҳамчунин аз он ҷо назди мо намегузаранд”. ²⁷ Ва ӯ гуфт: “Пас, эй падар, аз ту илтимос мекунам, ки вайро ба хонаи падари ман фиристӣ, ²⁸ зеро ман панҷ бародар дорам. Бигзор онҳоро огоҳ кунад, ки онҳо низ ба ин макони азоб наоянд”. ²⁹ Иброҳим ба ӯ гуфт: “Онҳо Мусо ва пайғамбарон доранд; ба суханонашон ғӯш кунанд”. ³⁰ Аммо ӯ гуфт: “Не, падарам Иброҳим! Лекин агар яке аз мурдагон назди онҳо равад, тавба мекунад”. ³¹ Ба ӯ гуфт: “Агар ба Мусо ва пайғамбарон ғӯш намедода бошанд, яке аз мурдагон бархезад ҳам, имон намеоранд”».

17

Дар бораи васвасаҳо, бахшоиш, имон ва хизмат

¹ Ва ӯ ба шогирдони Худ гуфт: «Имкон надорад, ки васвасаҳо ба миён наоянд, лекин вай бар ҳоли касе ки ба воситаи вай ба миён оянд. ² Барои вай беҳтар аст, ки санги осиее ба гарданаш овехта, ба баҳр афкананд, аз он ки яке аз ин хурдонро ба васваса андозад. ³ Ба худ диққат диҳед. Агар бародарат зидди ту гуноҳ кунад, ба ӯ гап зада, фаҳмон, ва агар тавба кунад, ӯро бахш. ⁴ Ва агар рӯзе ҳафт бор зидди ту гуноҳ кунад ва рӯзе ҳафт бор баргашта, ғӯяд: “Тавба кардам”, — ӯро бахш».

⁵ Ва расулон ба Худованд гуфтанд: «Имони моро зиёд кун». ⁶ Худованд гуфт: «Агар шумо ба андозаи донаи хардал имон дошта бошед, ба ин дарахти тут гуфта метавонед: “Решакан гардида, дар миёни баҳр ҷойгир шав”, ва он ба шумо итоат мекунад.

⁷ Кист аз шумо, ки ғуломаш ба шудгор ё ба ҷӯпонӣ машғул бошад ва ҳангоми аз саҳро баргаштанаш ба вай ғӯяд: “Зуд омада, назди дастархон шин”? ⁸ Баръакс, оё ӯ ба вай намеғӯяд: “Барои ман хӯроки бегоҳӣ тайёр кун ва камари худро баста, ба ман хизмат кун, то хӯрам ва нӯшам, ва пас аз он худат хӯр ва нӯш”? ⁹ Оё ӯ ба он ғулом барои ба ҷо овардани фармонҳои миннатдорӣ баён мекунад? Гумон намекунам.

¹⁰ Ҳамчунин шумо низ, ҳангоме ки ҳамаи фармонҳои ба шумо додашударо ба ҷо овардед, гӯед: “Мо ғуломони ношоям ҳастем; чунки он чи карданамон даркор буд, кардем”».

Шифо ёфтани даҳ маҳавӣ

¹¹ Ҳангоми сафар сӯи Уршалим Ё аз ҳудуди байни Сомара ва Ҷалил мегузашт. ¹² Ва ҳангоме ки Ё ба деҳае дохил мешуд, даҳ марди маҳавӣ аз пешаш баромаданд, ки аз дур истода, ¹³ бо овози баланд мегуфтанд: «Эй Исои Устод, ба мо марҳамат кун!» ¹⁴ Чун онҳоро дид, гуфт: «Равед ва худро ба коҳинон нишон диҳед». Ва онҳо ҳангоми рафтанишон пок шуданд. ¹⁵ Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, баргашта, бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд, ¹⁶ ва пеши пойҳои Ё рӯй ба замин афтада, ба Ё ташаккур гуфт; ва ӯ марди сомарӣ буд. ¹⁷ Исо гуфт: «Оё даҳ нафар пок нашуданд? Пас он нӯҳ нафар кучоянд?» ¹⁸ Оё ғайр аз ин ғариб касе ёфт нашуд, ки баргашта, Худоро ҳамду сано хонад?» ¹⁹ Ва ба вай гуфт: «Барҳез ва рав; имонат туро начот дод».

Подшоҳии Худо

²⁰ Чун фарисиён аз Ё пурсиданд, ки Подшоҳии Худо кай меояд, дар ҷавоби онҳо гуфт: «Подшоҳии Худо на он тавр меояд, ки ба назар намоён шавад; ²¹ ва намегӯянд: “Инак, он дар ин ҷост”, ё: “Инак, дар он ҷост”, зеро инак, Подшоҳии Худо дар миёни шумост».

²² Ва ба шогирдон гуфт: «Замоне меояд, ки дидани танҳо як рӯзи Писари Одамро орзу мекунед, ва намебинед. ²³ Ва ба шумо мегӯянд: “Инак, дар ин ҷост”, ё: “Инак, дар он ҷост”. Наравед ва аз паси онҳо надавед. ²⁴ Зеро чунон ки барқ якбора медурахшад ва аз як канори осмон то канори дигари осмон рӯшноӣ медиҳад, Писари Одам дар рӯзи Худ чунин мешавад. ²⁵ Лекин аввал лозим аст, ки Ё бисёр азоб кашад ва аз тарафи ин насл рад карда шавад. ²⁶ Ва чунон ки дар айёми Нӯҳ буд, дар айёми Писари Одам низ чунин мешавад: ²⁷ меҳӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд, шавҳар мекарданд — то он рӯзе ки Нӯҳ ба кишти даромад; ва тӯфон омада, ҳамаро нобуд кард. ²⁸ Дар айёми Лут низ чунон буд: меҳӯрданд, менӯшиданд, меҳариданд, мефурӯхтанд, мекоштанд, месохтанд; ²⁹ лекин дар рӯзе ки Лут аз Садум баромад, оташ ва кибрит аз осмон борид ва ҳамаро нобуд кард. ³⁰ Дар рӯзи зоҳир шудани Писари Одам низ чунин мешавад. ³¹ Дар он рӯз ҳар кӣ бар бом буда, чизҳояш дар хона бошад, барои гирифтани онҳо поён нафурояд; ва ҳар кӣ дар киштзор бошад, барнагардад. ³² Зани Лутро ба ёд оваред. ³³ Ҳар кӣ барои раҳондани ҷони худ кӯшиш кунад, онро барбод медиҳад, ва ҳар кӣ онро барбод диҳад, онро нигоҳдорӣ мекунад. ³⁴ Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре ки дар як ҷогаҳ бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад. ³⁵⁻³⁶ Аз ду зане ки якҷоя бо дастос машғул бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад». ³⁷ Дар ҷавоби Ё гуфтанд: «Дар кучо, эй Худованд?» Ба онҳо гуфт: «Ҳар кучо лошае бошад, каргасон дар он ҷо ҷамъ мешаванд».

18

Масал дар бораи қозии ноинсоф

¹ Ва ба онҳо масале дар бораи он гуфт, ки кас бояд ҳамеша дуо гӯяд ва дилсард нашавад, ² ва гуфт: «Дар шаҳре қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошт ва на шарме аз

одамон. ³ Дар он шаҳр бевазани буд, ки назди ӯ омада, мегуфт: «Доди маро аз душманам ситон». ⁴ Қозӣ муддате беаҳамиятӣ кард. Вале баъдтар дар дили худ гуфт: «Гарчанде ки ман на тарсе аз Худо дорам ва на шарме аз одамон, ⁵ лекин азбаски ин бевазан маро ором намегузорад, вайро муҳофизат мекунам, то ки ҳар дам омада, маро безор накунад». ⁶ Ва Худованд гуфт: «Шунидед, ки ин қозии ноинсоф чӣ мегӯяд? ⁷ Магар Худо ба доди интиҳобшудагони Худ, ки рӯзу шаб ба даргоҳи ӯ фарёд мекунад, намерасад, гарчанде ки ба доди онҳо дер мерасад? ⁸ Ба шумо мегӯям, ки ба зудӣ ба доди онҳо мерасад. Лекин ҳангоме ки Писари Одам ояд, оё имонро бар замин меёбад?»

Масал дар бораи фарисӣ ва боҷгир

⁹ Ҳамчунин барои касоне ки ба росткор будани худ боварӣ дошта, дигаронро хор медиданд, чунин масале гуфт: ¹⁰ «Ду кас ба ибодатгоҳ барои дуо даромаданд, ки яке фарисӣ ва дигаре боҷгир буд. ¹¹ Фарисӣ рост истода, дар дили худ чунин дуо мегуфт: «Худоё! Туро шукр мегӯям, ки монанди касони дигар: ғоратгарон, ситамгарон, зинокорон, ё монанди ин боҷгир нестам. ¹² Ҳафтае ду бор рӯза медорам ва аз ҳар чизе ки ба даст меоварам, даҳяк медиҳам». ¹³ Аммо боҷгир, дуртар истода, ҳатто чуръат надошт, ки чашмонашро сӯи осмон баланд кунад; балки синаи худро мезаду мегуфт: «Худоё! Ба мани гуноҳкор раҳм кун». ¹⁴ Ба шумо мегӯям, ки ин шахс бар хилофи он шахс сафед шуда ба хонаи худ рафт. Зеро ҳар кӣ худро калон гирад, паст мешавад; ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарбаланд мегардад».

Исо ва кӯдакон

¹⁵ Кӯдакони ширмакро низ назди ӯ меоварданд, то ба онҳо даст расонад. Шогирдон инро дида, ба онҳо монетъ шуданд. ¹⁶ Аммо Исо онҳоро ҷеғ зада, гуфт: «Кӯдаконро гузоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монетъ нашавед, зеро Подшоҳии Худо аз онҳо чунин касон аст. ¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Подшоҳии Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад».

Сардори сарватманд

¹⁸ Ва сардоре аз ӯ пурсид: «Эй Устоди некӯ! Чӣ кунам, то вориси ҳаёти абадӣ шавам?» ¹⁹ Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеҷ кас некӯ нест, ғайр аз Худо. ²⁰ Фармудаҳоро медонӣ: Зино накун; накуш; дуздӣ накун; гувоҳии бардурӯғ надох; падару модаратро эҳтиром намо». ²¹ Гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам». ²² Исо инро шунида, ба вай гуфт: «Туро боз чизе намерасад: ҳар он чи дорӣ, фуруш ва ба камбағалон деҳ, ва дар осмон ганҷе меёбӣ; ва омада, Маро пайравӣ кун». ²³ Лекин вай, чун инро шунид, хеле ғамгин шуд, зеро беҳад сарватманд буд.

²⁴ Чун Исо дид, ки вай хеле ғамгин шуд, гуфт: «Ба Подшоҳии Худо даромадани сарватмандон чӣ гуна душвор аст! ²⁵ Зеро аз сӯроҳии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватманд ба Подшоҳии Худо дохил шавад». ²⁶ Шунавандагон гуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?» ²⁷ Гуфт: «Он чи барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст».

²⁸ Петрус гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем». ²⁹ Ба

онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона ё падару модар ё бародарон ё зан ё фарзандонро ба хотири Подшоҳии Худо тарк кунад»³⁰ дар ин замон чанд баробар ва дар давраи оянда ҳаёти абадӣ ба даст наоварад».

Бори сеюм дар бораи марги Худ гуфтани Исо

³¹ Ва он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба онҳо гуфт: «Инак, мо сӯи Уршалим меравем, ва ҳар он чи бо забони пайғамбарон дар бораи Писари Одам навишта шудааст, ба амал меояд; ³² зеро Ё ба дасти ғайрияҳудиён супурда мешавад, ва Ёро масхара, ҳақорат ва туфборон мекунад, ³³ тозиёна мезананд ва мекушанд; ва дар рӯзи сеюм Ё бармехезад». ³⁴ Лекин онҳо чизе аз ин нафаҳмиданд; маънои ин суҳанон аз онҳо пӯшида буд, ва онҳо ба ин гуфтаҳо сарфаҳм нарафтанд.

Шифо ёфтани кӯр

³⁵ Ҳангоме ки Ё ба Ариҳо наздик мешуд, кӯре дар канори роҳ нишаста, гадоӣ мекард; ³⁶ ва чун шунид, ки аз пешаш мардум мегузаранд, пурсид: «Ин чист?» ³⁷ Ба вай гуфтанд, ки Исои Носирӣ гузашта истодааст. ³⁸ Дарҳол фарёд карда, гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун». ³⁹ Онҳое ки дар пеш равона буданд, вайро ба хомӯш шудан водор мекарданд; лекин вай боз ҳам бештар фарёд мезад: «Эй Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун». ⁴⁰ Исо истода, фармуд, ки вайро назди Ё биёранд. Ва ҳангоме ки наздик омад, аз вай пурсид: ⁴¹ «Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту кунам?» Гуфт: «Эй Хоҷа! Мехоҳам бино шавам». ⁴² Исо ба вай гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо бахшид». ⁴³ Вай дарҳол бино гашт ва Худоро ҳамду сано хонда, аз паси Ё равона шуд. Ва тамоми мардум инро дида, Худоро ситоиш карданд.

19

Заккай — сардори боҷгирон

¹ Ва Ё ба Ариҳо ворид шуда, аз он мегузашт. ² Ва инак, Заккай ном шахс, ки сардори боҷгирон ва сарватманд буд, ³ мехост Исоро бинад, ки Ё кист, лекин ба сабаби бисёрии мардум натавонист, чунки қадаш паст буд. ⁴ Ва давида пеш гузашту болои дарахти анцире баромад, то ки Ёро бинад, чунки Ё бояд аз пеши он мегузашт. ⁵ Ҳангоме ки Исо ба он ҷо расид, боло нигариста, вайро дид ва гуфт: «Эй Заккай! Зуд фуруд ой, зеро имрӯз бояд дар хонаи ту монам».

⁶ Вай зуд фууромада, Ёро бо хурсандӣ пазиroy намуд. ⁷ Ва ҳама инро дида, ғур-ғур карда мегуфтанд, ки Ё дар хонаи шахси гуноҳкор меҳмон шудааст. ⁸ Аммо Заккай бархеста, ба Худованд гуфт: «Эй Хоҷа! Нисфи дороии худро ба бенавоён медиҳам, ва агар чизи касеро ноинсофона гирифта бошам, чор баробар бозмегардонам». ⁹ Исо ба вай гуфт: «Имрӯз ба ин хона наҷот омадааст, чунки вай низ Писари Иброҳим аст; ¹⁰ зеро Писари Одам омадааст, то гумшударо пайдо кунад ва наҷот диҳад».

Масал дар бораи даҳ мино

¹¹ Ҳангоме ки онҳо инро гӯш мекарданд, Ё боз масале илова намуд, зеро Ё дар наздикии Уршалим буд, ва онҳо гумон мекарданд, ки ба зудӣ бояд Подшоҳии Худо падид ояд. ¹² Бинобар ин Ё гуфт: «Шахси асилзодае ба кишвари дурдаст мерафт, то ки подшоҳӣ ба даст оварда, баргардад. ¹³ Ва даҳ нафар ғуломонашро даъват

намуда, ба онҳо даҳ мино^п дод ва ба онҳо гуфт: “Бо ин пул то вақти баргаштанам хариду фурӯш кунед”.¹⁴ Аммо аҳли шаҳраш ба вай душманӣ доштанд ва аз паси вай намояндагои фиристоданд, то гӯянд: “Намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад”.¹⁵ Ва ҳангоме ки вай подшоҳиро ба даст оварда, баргашт, фармуд, ки ҳамон ғуломонро, ки ба онҳо пул дода, буд, ҷеғ зананд, то фаҳмад, ки ҳар яке чӣ қадар фоида кардааст.¹⁶ Якумӣ омада, гуфт: “Хоҷаам! Як минои ту даҳ мино фоида овард”.¹⁷ Ба ӯ гуфт: “Офарин, эй ғуломи нек! Азбаски ба чизи андак боваринок будӣ, бар даҳ шаҳр ҳоким шав”.¹⁸ Дуюмӣ омада, гуфт: “Хоҷаам! Як минои ту панҷ мино фоида овард”.¹⁹ Ба ӯ низ гуфт: “Ту ҳам бар панҷ шаҳр ҳоким шав”.²⁰ Сеюмӣ омада, гуфт: “Хоҷаам! Инак як минои ту, ки онро ба рӯймоле печонда, нигоҳ доштам; ²¹ зеро ман аз ту тарсидам, чунки марди дилсахте ҳастӣ: он чи нагузоштай, мегири, он чи нақоштай, медаравӣ”.²² Ба ӯ гуфт: “Туро аз забони худат маҳкум мекунам, эй ғуломи бад! Ту медонистӣ, ки ман шахси дилсахт ҳастам, он чи нагузоштаам, мегирам, ва он чи нақоштаам, медаравам.”²³ Пас чаро пули маро ба саррофон надодӣ, то ки ман омада, онро бо фоидааш гирам? ”²⁴ Ва ба ҳозирон гуфт: “Он миноро аз ӯ гирифта, ба касе ки даҳ мино дорад, диҳед”.²⁵ Ба ӯ гуфтанд: “Эй Хоҷа! Вай даҳ мино дорад”.²⁶ “Ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ дорад, ба вай дода мешавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта мешавад.”²⁷ Лекин он душманони маро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин ҷо оварда, пеши ман кушед”».

Ба Уршалим ворид шудани Исо

²⁸ Ин суҳанонро гуфта, Ӯ боз ба роҳ даромад ва сӯи Уршалим равона шуд.

²⁹ Ва чун ба Байт-Фочӣ ва Байт-Анён, ба кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, наздик омад, ду шогирди Худро фиристода,³⁰ ба онҳо гуфт: «Ба он деҳа, ки рӯ ба рӯи мост, равед; ҳамин ки воридаи он шудед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, биёред.»³¹ Ва агар касе аз шумо пурсад: “Чаро воз мекунед?” — ба вай гӯед: “Худованд ба он эҳтиёҷ дорад”». ³² Фиристодагон рафта, чунон ки Ӯ ба онҳо гуфта буд, ёфтанд.³³ Ҳангоме ки онҳо курраро воз мекарданд, соҳибонаш ба онҳо гуфтанд: «Чаро курраро воз мекунед?»³⁴ Гуфтанд: «Худованд ба он эҳтиёҷ дорад».³⁵ Ва онро назди Исо оварданд; ва ҷомаҳои худро бар курра афканда, Исоро ба он савор карданд.³⁶ Ва ҳангоме ки Ӯ мерафт, ҷомаҳои худро бар роҳ мегустурданд.³⁷ Ҳангоме ки Ӯ ба фуromaдгоҳи кӯҳи Зайтун наздик шуд, тамоми тӯдаи шогирдонаш шодикунон бо овози баланд Худоро барои ҳамаи муъҷизаҳои ки дида буданд, ситоиш карда,³⁸ мегуфтанд:

«Муборак аст Подшоҳе ки ба номи Худованд меояд!^о
Осоиш дар осмон ва ҷалол дар арши аъло бод!»

³⁹ Баъзе фарисиён аз миёни мардум ба Ӯ гуфтанд: «Эй Устод! Шогирдони Худро манъ кун».⁴⁰ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки агар онҳо хомӯш монанд, санғо фарёд мекунанд».

⁴¹ Ва ҳангоме ки Ӯ ба шаҳр наздик омад, ба он назар андохта, ба ҳоли он гирён шуд,⁴² ва гуфт: «Оҳ, кошки ту низ ақаллан дар ҳамин рӯзи худ медонистӣ, ки кадом

^п19.13 мино — тақр. 600 грамм нуқра

^о19.38 Заб 118,26

чизҳо сӯи осоиши ту мебарад! Аммо ин акнун аз чашмони ту ниҳон аст. ⁴³ Зеро рӯзҳое ба сарат меоянд, ки душманонат ба муқобили ту сангарҳо месозанд ва туро ихота намуда, аз ҳар тараф ба танг меоваранд, ⁴⁴ туро ва фарзандони туро дар дохили ту ба хок яксон мекунанд ва дар ту санге бар санге боқӣ намегузоранд, чунки вақти дидори Худовандро бо худат надонистӣ».

Пок кардани ибодатгоҳ

⁴⁵ Ва ба ибодатгоҳ даромада, ба берун рондани онҳое ки дар он харидуфурӯш мекарданд, сар кард, ⁴⁶ ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки “хонаи Ман хонаи дуо аст”,^p аммо шумо онро дуздхона кардаед».

⁴⁷ Ва ҳар рӯз дар ибодатгоҳ таълим меод. Аммо сардорони коҳинон, китобдонон ва бузургони мардум дар пайи нобуд кардани Ё буданд, ⁴⁸ вале илоҷи ин корро ёфта наметавонистанд, чунки тамоми мардум пайваста ба суханони Ё гӯш меоданд.

20

¹ Яке аз он рӯзҳое ки Ё мардумро дар ибодатгоҳ таълим ва башорат меод, коҳинон ва китобдонон бо пирон омада, ² ба Ё гуфтанд: «Ба мо гӯй, ки бо кадом ҳуқуқ Ту ин корҳоро мекуни, ё кист, ки ин ҳуқуқро ба Ту додааст?» ³ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ва ба Ман гӯед: ⁴ таъмиди Яҳё аз осмон буд ё аз инсон?» ⁵ Онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки “аз осмон буд”, Ё мегӯяд: “Пас чаро ба вай бовар накардед?” ⁶ Ва агар гӯем, ки “аз инсон буд”, тамоми мардум моро сангсор мекунанд, зеро боварӣ доранд, ки Яҳё пайғамбар буд». ⁷ Ва дар ҷавоб гуфтанд: «Намедонем аз куҷо буд». ⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам».

Масал дар бораи тоқдорон

⁹ Ва ба мардум чунин масалеро гуфт: «Шахсе тоқзоре шинонд, ва онро ба тоқдорон супурда, муддати дарозе ба сафар рафт. ¹⁰ Чун мавсим расид, ғуломеро назди тоқдорон фиристод, то аз меваи тоқзор ба вай диҳанд; лекин тоқдорон вайро зада, дастхолӣ равона карданд. ¹¹ Ва ӯ ғуломи дигарро фиристод; вале онҳо вайро низ зада ва дашном дода, дастхолӣ фиристоданд. ¹² Ва ӯ боз сеюмашро фиристод; аммо вайро низ захмдор карда, бадар ронданд. ¹³ Он гоҳ соҳиби тоқзор гуфт: “Чӣ кунам? Писари дӯстдоштаи худро мефиристам. Шояд ӯро дида, шарм кунанд”. ¹⁴ Лекин тоқдорон чун ӯро диданд, бо ҳамдигар машварат карда, гуфтанд: “Ин ворис аст; биёед, вайро кушем, то ки мерос аз они мо шавад”. ¹⁵ Ва ӯро аз тоқзор бароварда, куштанд. Пас, соҳиби тоқзор ба онҳо чӣ мекунад? ¹⁶ Вай омада, он тоқдоронро нобуд мекунад ва тоқзорро ба дигарон месупорад». Онҳое ки ин суханонро шуниданд, гуфтанд: «Чунин набод!» ¹⁷ Аммо Ё ба онҳо нигариста, гуфт: «Маънои ин навишта чист:

“Санге ки бинокорон рад карданд,
Санги сари гӯшаи бино гардид”^q

¹⁸ Ҳар кӣ бар он санг афтад, пора-пора мешавад; ва агар он бар касе афтад, вайро

^p19.46 Иш 56,7

^q20.17 Заб 118,22

гард-гард мекунад».

¹⁹ Сардорони коҳинон ва китобдонон хостанд ҳамон дам Ёро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд. Зеро донистанд, ки ин масалро дар ҳаққи онҳо мегӯяд.

Масъалаи андоз

²⁰ Ва Ёро зери назорат гирифта, ҷосусонро фиристоданд, то ки онҳо худро росткор нишон дода, аз суханаш далел ёбанд ва Ёро ба қудрат ва ихтиёри ҳоким супоранд.

²¹ Ва онҳо аз Ё пурсида, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақиқатро мегӯӣ ва таълим медиҳӣ, ва рӯбинӣ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ меомӯзонӣ; ²² оё ба қайсар андоз додани мо раво аст, ё не?» ²³ Вале Ё найранги онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро Маро меозмояд? ²⁴ Диноре ба Ман нишон диҳед. Сурат ва навиштаи рӯи он аз они кист?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Аз они қайсар». ²⁵ Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо». ²⁶ Ва Ёро пеши мардум аз суханаш ба дом афтонда натавонистанд ва аз ҷавоби Ё ҳайрон шуда, хомӯш монданд.

Масъалаи растохез

²⁷ Ва баъзе аз саддуқиён, ки растохезро инкор мекунанд, назди Ё омада, пурсиданд: ²⁸ «Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст, ки агар бародари касе мурад ва зандор буда, фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад. ²⁹ Ва инак, ҳафт бародар буданд. Якумӣ зан гирифт ва фарзанд ба дунё наоварда, мурд. ³⁰ Ва он занро дуюмӣ гирифт, вале ӯ низ бе фарзанд мурд. ³¹ Баъд вайро сеюмӣ гирифт, ва ҳамин тавр то ҳафтумӣ, ва ҳама фарзанде нагузошта, мурданд. ³² Баъд аз ҳама зан низ мурд. ³³ Пас, дар рӯзи растохез вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ҳар ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд». ³⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Фарзандони ин замон зан мегиранд ва ба шавҳар мераванд; ³⁵ лекин онҳое ки сазовори расидан ба он замон ва ба растохез аз мурдагон шаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, ³⁶ ва дигар бор наметавонанд муранд, зеро онҳо ба фариштаҳо баробаранд, ва азбаски писарони растохез ҳастанд, онҳо писарони Худо мебошанд. ³⁷ Аммо онро, ки мурдагон бармехезанд, Мусо низ дар ҳикояти бутта нишон дода, Худовандро Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб хондааст. ³⁸ Ва Ё на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст, зеро пеши Ё ҳама зинда ҳастанд».

³⁹ Баъзе аз китобдонон дар ҷавоб гуфтанд: «Эй Устод! Нағз сухан рондӣ». ⁴⁰ Ва дигар онҳо ҷуръат надоштанд, ки аз Ё чизе пурсанд.

Масъалаи Масеҳ

⁴¹ Ва Ё ба онҳо гуфт: «Чӣ гуна мегӯянд, ки Масеҳ Писари Довуд аст? ⁴² Ва ҳол он ки худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:

“Худованд ба Худованди ман гуфт:
Аз дасти рости Ман нишин,

⁴³ То даме ки душманони Туро пойандози Ту созам”.[†]

⁴⁴ Инак, Довуд Ӯро Худованд мехонад; пас чӣ гуна Ӯ писари вай будааст?»

⁴⁵ Ва дар ҳолате ки тамоми мардум гӯш мекарданд, Ӯ ба шогирдони Худ гуфт:

⁴⁶ «Аз китобдонон ҳазар кунед, ки чомаҳои дароз пӯшида гаштанро меписанданд, ва дар кӯчаву бозор салом шунидан, дар ҷойҳои беҳтарини кунштҳо нишастан ва дар зиёфатҳо болонишин буданро дӯст медоранд; ⁴⁷ хонаҳои бевазанонро фуру мебаранд ва намоишкорона дуру дароз дуо мегӯянд; онҳо сахттар маҳкум мешаванд».

21

Тангаи бевазан

¹ Ва Ӯ назар андохта, сарватмандонро дид, ки ҳадияҳои худро ба ганчина меандохтанд. ² Ва ҳамчунин бевазани камбағалеро дид, ки ду танга дар он андохт. ³ Ва Ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳама бештар андохт. ⁴ Зеро ҳамаи онҳо аз зиёдатии худ ҳадия барои Худо андохтанд, лекин вай аз камбағалии худ тамоми рӯзиеро, ки дошт, андохт».

Охирзамон ва омадани Писари Одам

⁵ Ҳангоме ки баъзе касон дар бораи ибодатгоҳ сухан мегуфтанд, ки он бо сангҳо ва ҳадияҳои гаронбаҳо зебу оро дода шудааст, Ӯ гуфт: ⁶ «Рӯзҳои меоянд, ки аз он чи дар ин ҷо мебинед, санге бар санге намонанд; ҳамааш хароб мешавад».

⁷ Аз Ӯ пурсиданд: «Эй Устод! Ин кай рӯй медиҳад? Ва аломати рӯй додани ин чӣ гуна аст?» ⁸ Гуфт: «Ҳушёр бошед, ки гумроҳ нашавед; зеро бисёр касон бо номи Ман омада, мегӯянд, ки “ман Ҳамонам” ва “он вақт наздик аст”. Аз пайи онҳо наравед. ⁹ Ва чун овозаи ҷангҳо ва ошӯбҳоро шунавед, натарсед; зеро ин бояд аввал рӯй диҳад; лекин поёни кор дарҳол фаро намерасад».

¹⁰ Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Халқе бар зидди халқе ва подшоҳие бар зидди подшоҳие бармехезад; ¹¹ ва дар ҳар ҷо заминчунбиҳои азим, гуруснагию вабоҳо, ҳодисаҳои пурдаҳшат ва аломатҳои бузург аз осмон ба амал меоянд.

¹² Аммо пеш аз ҳамаи ин ба шумо дастдарозӣ мекунанд ва шуморо таъқиб намуда, ба кунштҳо ва зиндонҳо месупоранд ва ба хотири номи Ман назди подшоҳону ҳокимон мебаранд; ¹³ ва ин ба шумо имконияте барои шаҳодат мешавад. ¹⁴ Пас, дар дили худ аҳд кунед, ки пешакӣ андеша накунед, чӣ ҷавоб бояд диҳед. ¹⁵ Зеро Ман ба шумо даҳон ва ҳикмате медиҳам, ки ҳамаи душманони шумо натавонанд зиддияте ба он нишон диҳанд ва ба муқобили он чизе гӯянд. ¹⁶ Ва шуморо падару модарон, хешовандон, дӯстон ва бародарон таслим мекунанд; ва баъзеи шумо кушта мешаванд. ¹⁷ Ва ҳама барои номи Ман аз шумо нафрат мекунанд. ¹⁸ Лекин мӯе ҳам аз сари шумо гум намешавад. ¹⁹ Ҷони худро бо пойдорӣ наҷот медиҳед.

²⁰ Чун бинед, ки лашкарҳо Уршалимро ихота кардаанд, донед, ки харобии он наздик шудааст. ²¹ Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудия мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд; ва ҳар кӣ дар шаҳр аст, аз он барояд; ва ҳар кӣ дар гирду атроф аст, ба он надарояд.

²² Зеро ин рӯзҳо рӯзҳои қасосанд, то ба амал ояд ҳар он чи навишта шудааст.

²³ Лекин вой бар ҳомиладорон ва ширдорон дар он рӯзҳо; зеро мусибати бузурге

[†]20.43 Заб 110,1

бар замин рӯй дода, ин мардум гирифтори хашм мешаванд. ²⁴ Ва ба дами шамшер меафтанд, ва ба миёни ҳамаи халқҳо ба асирӣ мераванд; ва Уршалим поймоли халқҳо мешавад, то даме ки даврони халқҳо ба анҷом расад.

²⁵ Ва дар офтоб ва моҳ ва ситорагон аломатҳо аён мешаванд, ва бар замин халқҳо ба танг омада, аз хурӯши баҳр ва мавҷҳо ҳайрон мешаванд; ²⁶ ва одамон аз тарс ва интизории он чи ба сари ҷаҳон меояд, беҳуш мешаванд, зеро қувваҳои осмон ба ларза меоянд. ²⁷ Он гоҳ Писари Одамро мебинанд, ки бо қуввату ҷалоли бузург бар абре меояд. ²⁸ Ҳангоме ки ба амал омадани ин чизҳо оғоз шавад, бархеста, сарҳои худро баланд кунед, чунки халосии шумо наздик меояд».

Бедор бошед

²⁹ Ва ба онҳо масале гуфт: «Ба дарахти анҷир ва ба ҳамаи дарахтон нигоҳ кунед. ³⁰ Ҳангоме ки шукуфтани онҳоро мебинед, медонед, ки тобистон наздик аст. ³¹ Ҳамчунин, ҳангоме ки шумо ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, донед, ки Подшоҳии Худо наздик аст. ³² Ба ростӣ ба шумо мегӯям: то ин ҳама рӯй надиҳад, ин насл дарнамегузарад. ³³ Осмону замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест. ³⁴ Пас, аз худатон бохабар бошед, ки мабодо дилҳои шумо аз пурхӯри ва мастӣ ва ғамхӯриҳои зиндагӣ саҳт шаванд, ва он рӯз ба шумо ногаҳон ояд; ³⁵ зеро ки он монанди доме бар ҳамаи сокинони саросари рӯи замин меояд. ³⁶ Пас, ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯед, то ки сазовор бошед аз ҳамаи он чи бояд рӯй диҳад, раҳо шавед ва дар пеши Писари Одам истед».

³⁷ Рӯзҳо Ў дар ибодатгоҳ таълим медод; ва шабҳо берун омада, дар кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, шабгузаронӣ мекард. ³⁸ Ва тамоми мардум саҳарии барвақт назди Ў ба ибодатгоҳ барои шунидани суханонаш меомаданд.

22

Ҳиёлати Яҳудо

¹ Иди Фатир, ки Песаҳ номида мешавад, наздик буд. ² Сардорони коҳинон ва китобдонон роҳе мечустанд, ки чӣ гуна Ўро кушанд, чунки аз мардум метарсиданд. ³ Ва ба дили Яҳудо, ки лақаби Исқариотиро дошт ва аз ҷумлаи он дувоздаҳ буд, шайтон даромад. ⁴ Пас вай рафта, бо сардорони коҳинон ва сардорони навқарон гуфтугӯ кард, ки чӣ гуна Ўро ба онҳо таслим кунанд. ⁵ Онҳо шод гаштанд ва ба вай пул додани шуданд. ⁶ Вай ваъда кард, ва фурсат мечуст, то ки Ўро дур аз чашми мардум ба онҳо таслим кунанд.

Песаҳ ва Шоми Худованд

⁷ Ва рӯзи иди Фатир, ки бояд дар он барраи Песаҳро қурбонӣ мекарданд, фаро расид. ⁸ Ва Ў Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Равед ва Песаҳро барои хӯрдани мо тайёр кунед». ⁹ Ба Ў гуфтанд: «Дар кучо мехохӣ, ки тайёр кунем?» ¹⁰ Ба онҳо гуфт: «Инак, ҳангоме ки ба шаҳр медароед, марде ба шумо рӯ ба рӯ мешавад, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз пасаш равона шавед то ба хонае ки вай медарояд, ¹¹ ва ба соҳиби хона гӯед: “Устод ба ту мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он ҷо Песаҳро бо шогирдони Худ хӯрам?” ¹² Ва он кас ба шумо болохонаи калони густурдашударо нишон медиҳад; дар он ҷо тайёр кунед». ¹³ Онҳо равона шуданд ва чунон ки Ў гуфта буд, ёфтанд, ва Песаҳро тайёр карданд.

¹⁴ Ва ҳангоме ки соат расид, Ў назди дастархон нишаст, ва дувоздаҳ расулон бо Ў

буданд. ¹⁵ Ба онҳо гуфт: «Хеле мехостам, ки пеш аз ранҷ кашидани Худ ин Песахро бо шумо хӯрам. ¹⁶ Зеро ба шумо мегӯям, ки аз он дигар намехӯрам, то вақте ки дар Подшоҳии Худо ба амал ояд». ¹⁷ Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва гуфт: «Инро гиред ва дар миёни худ тақсим кунед. ¹⁸ Зеро ба шумо мегӯям, ки дигар аз шираи ангур наменӯшам, то вақте ки Подшоҳии Худо биёяд». ¹⁹ Ва нонро гирифта, шукргузорӣ намуд ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: «Ин бадани Ман аст, ки барои шумо таслим карда мешавад; инро барои ёдоварии Ман ба ҷо оваред». ²⁰ Ҳамчунин косаро пас аз хӯроки шом гирифта, гуфт: «Ин коса аҳди нав аст дар хуни Ман, ки барои шумо рехта мешавад.

Бузургии ҳақиқӣ

²¹ Ва инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари дастархон аст. ²² Агарчи Писари Одам ончунон, ки пешакӣ муқаррар шудааст, меравад, лекин вой бар он кас, ки ба воситаи вай Ӯ таслим карда мешавад». ²³ Ва онҳо ба пурсидани яқдигар сар карданд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад?

²⁴ Дар миёни онҳо инчунин баҳс шуд, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисоб ёбад. ²⁵ Вале Ӯ ба онҳо гуфт: «Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва ҳокимони онҳо нақӯкор хонда мешаванд. ²⁶ Аммо шумо ин тавр набошед: балки он ки дар байни шумо бузургтар аст, бояд монанди хурдтарин бошад, ва сардор — монанди хизматгузор. ²⁷ Зеро кадоме бузургтар аст: он ки назди дастархон мешинад, ё он ки хизматгузор аст? Оё на он аст, ки назди дастархон мешинад? Аммо Ман дар миёни шумо монанди хизматгузор ҳастам.

²⁸ Ва шумо касоне ҳастед, ки дар озмоишҳои Ман бо Ман будед, ²⁹ ва Ман ба шумо Подшоҳие месупорам, чунон ки Падарам ба Ман супурдааст, ³⁰ то ки дар сари дастархони Ман хӯреду нӯшед, ва бар тахтҳо нишаста, бар дувоздаҳ қабилаи Исроил доварӣ кунед».

³¹ Ва Худованд гуфт: «Шимъун! Шимъун! Инак, шайтон талабгори он буд, ки шуморо монанди гандуме аз ғалбер гузаронад; ³² аммо Ман барои ту дуо гуфтам, то ки имонат аз байн наравад; ва ту як вақте баргашта, бародарони худро устувор гардон». ³³ Вай ба Ӯ гуфт: «Хоҷаам! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба марг равам». ³⁴ Лекин Ӯ гуфт: «Ба ту, эй Петрус, мегӯям, ки имрӯз пеш аз он ки хурӯс бонг занад, се бор инкор мекунӣ, ки Маро мешиноӣ».

³⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Ҳангоме ки Ман шуморо бе ҳамён, бе тӯрба ва бе пойафзол фиристодам, оё шумо ба чизе эҳтиёҷ доштед?» Гуфтанд: «Ба ҳеҷ чиз». ³⁶ Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Лекин акнун касе ки ҳамён дорад, онро гирад; ҳамчунин тӯрбаро; ва касе ки шамшер надорад, ҷомаи худро фурӯхта, харад. ³⁷ Зеро ба шумо мегӯям, ки ин навишта низ бояд дар ҳаққи Ман ба амал ояд: “Аз бадкирдорон шумурда шуд”.^s Зеро ҳар чи дар бораи Ман навишта шудааст, иҷро мешавад». ³⁸ Ва онҳо гуфтанд: «Худовандо! Инак, дар ин ҷо ду шамшер ҳаст». Ба онҳо гуфт: «Бас аст».

Исо дар боғи Ҷатсимонӣ

³⁹ Ва берун омада, аз рӯи одат ба кӯҳи Зайтун рафт; шогирдон низ аз паси Ӯ рафтанд. ⁴⁰ Ҳангоме ки ба он ҷой расид, ба онҳо гуфт: «Дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед». ⁴¹ Ва Худаш ба масофаи андохтани санге аз онҳо дур шуда, зону зад ва дуо карда, ⁴² гуфт: «Эй Падар! Кошки ин косаро аз Ман гузарондан мехостӣ;

---

^s22.37 Иш 53,12

лекин на хости Ман, балки хости Ту бигзор ба амал ояд». ⁴³ Ва фариштае аз осмон бар Ё падида омада, ба Ё қувват меод. ⁴⁴ Ва Ё дар ранҷи ҷонкоҳ буда, бо ҷаҳди бештар дуо мегуфт; ва арақи Ё чун қатраҳои хун буд, ки бар замин мечаканданд. ⁴⁵ Пас аз дуо бархоста, Ё назди шогирдон омад, ва онҳоро дид, ки аз ғусса хоб рафтаанд. ⁴⁶ Ва ба онҳо гуфт: «Чаро хоб рафтаед? Бархоста, дуо гӯед, то ки ба озмоиш дучор нашавед».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз ки Ё сухан мегуфт, инак мардуми бисёре пайдо шуданд, ва пешопеши онҳо яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудо ном дошт, равона буд, ва назди Исо омад, то Ёро бӯсад. ⁴⁸ Исо ба вай гуфт: «Эй Яҳудо! Оё Писари Одамо бо бӯса таслим мекунӣ?» ⁴⁹ Касоне ки бо Ё буданд, чун диданд, ки кор ба чӣ меанҷомад, ба Ё гуфтанд: «Эй Хоҷа! Оё ба шамшер занем?» ⁵⁰ Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, гӯши ростии вайро бурид. ⁵¹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Бас кунед». Ва ба гӯши вай даст расонда, шифо дод.

⁵² Ва Исо ба сардорони коҳинон ва сардорони навкарони ибодатгоҳ ва пироне ки бар зидди Ё ҷамъ омада буданд, гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане бо шамшеру калтакҳо берун омадаед!» ⁵³ Ҳар рӯз Ман назди шумо дар ибодатгоҳ будам, ва шумо бар Ман даст дароз накардед; аммо ҳоло соати шумост, ки торикӣ ҳукмфармоист».

Инкори Петрус

⁵⁴ Ва Ёро дастгир карда бурданд, ва ба хонаи саркоҳин оварданд. Ва Петрус аз дур аз пайи онҳо равона шуд. ⁵⁵ Ҳангоме ки онҳо дар рӯи ҳавли оташ афрӯхта, гирди он якҷоя нишастанд, Петрус низ дар миёни онҳо нишаст. ⁵⁶ Ва канизе вайро назди оташ нишаста дид ва ба вай чашм дӯхта, гуфт: «Ин ҳам бо Ё буд». ⁵⁷ Лекин вай Ёро инкор карда, гуфт: «Эй зан, Ёро наменамам». ⁵⁸ Пас аз муддате як одами дигар вайро дид, гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ». Аммо Петрус гуфт: «Эй мард, ман аз онҳо нестам». ⁵⁹ Чун тахминан як соат гузашт, боз як каси дигар таъкид карда, гуфт: «Ба ростӣ ин ҳам бо Ё буд, зеро вай ҷалилист». ⁶⁰ Аммо Петрус гуфт: «Эй мард, наменамам, чӣ мегӯӣ». Ва ҳанӯз вай сухан меронд, ки хурӯс бонг зад. ⁶¹ Ва Худованд рӯй гардонда, ба Петрус нигарист; он гоҳ Петрус суханони Худовандро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор мекунӣ». ⁶² Ва Петрус берун рафта, зор-зор гирифт.

Дар пеши шӯро

⁶³ Касоне ки Исоро дастгир карда буданд, Ёро масҳара мекарданд ва мезаданд; ⁶⁴ ва рӯи Ёро пӯшида, торсаки мезаданд ва аз Ё мепурсиданд: «Пайғамбарӣ кун, кӣ Туро задааст?» ⁶⁵ Ва боз бисёр ҳақоратҳои дигар дар ҳақиқи Ё ба забон меронданд. ⁶⁶ Ва чун рӯз шуд, пирони қавм, сардорони коҳинон ва китобдонон ҷамъ омада, Ёро ба шӯрои худ дароварданд, ва гуфтанд: ⁶⁷ «Оё Ту Масеҳ ҳастӣ? Ба мо гӯӣ». Ба онҳо гуфт: «Агар ба шумо гӯям, бовар намекунед; ⁶⁸ ва агар аз шумо пурсам, ҷавоб намегардонед ва Маро озод намекунед. ⁶⁹ Минбаъд Писари Одам аз дасти ростии қудрати Худо менишинад». ⁷⁰ Ва ҳама гуфтанд: «Пас, Ту Писари Худо ҳастӣ?» Ба онҳо гуфт: «Худи шумо гуфтед, ки Ман ҳастам». ⁷¹ Ва онҳо гуфтанд: «Дигар ба мо чӣ гувоҳие даркор аст? Зеро худамон аз забони Ё шунидем!»

Дар пеши Пилотус ва Ҳиродус

¹ Ва тамоми аҳли маҷлис бархеста, Ӯро назди Пилотус бурданд.

² Ва ба айбдор кардани Ӯ сар карда, гуфтанд: «Мо ёфтем, ки Ӯ халқро гумроҳ мекунад, ба қайсар андоз додан наемонад ва мегӯяд, ки Ӯ Масех, подшоҳ аст».

³ Пилотус аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи яҳудиён ҳастӣ?» Ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Ту мегӯӣ». ⁴ Пилотус ба сардорони коҳинон ва ба мардум гуфт: «Дар ин Шахс ҳеч айбе намеёбам». ⁵ Лекин онҳо дар гапи худ истода, мегуфтанд, ки Ӯ мардумро ба шӯр меоварад ва дар тамоми Яҳудия, аз Ҷалил сар карда то ин ҷо, таълим медиҳад.

⁶ Ҷангоме ки Пилотус номи Ҷалилро шунид, пурсид: «Магар Ӯ ҷалилӣ аст?» ⁷ Ва чун донист, ки Ӯ аз вилояти Ҳиродус аст, Ӯро назди Ҳиродус равона кард, ки вай низ дар он рӯзҳо дар Уршалим буд.

⁸ Ҳиродус Исоро дида, хеле хурсанд шуд, зеро кайҳо боз Ӯро дидан мехост, чунки дар бораи Ӯ бисёр шунида буд ва орзу дошт, ки аз Ӯ муъҷизае бинад. ⁹ Ва ба Ӯ саволҳои бисёре дод; аммо Ӯ ба вай ҳеч ҷавоб надод. ¹⁰ Сардорони коҳинон ва китобдонон истода, бо ҷидду ҷаҳд Ӯро айбдор мекарданд. ¹¹ Ва Ҳиродус бо сарбозони худ Ӯро таҳқир ва масхара карда ва либоси дурахшоне бар Ӯ пӯшонда, назди Пилотус гардонда фиристод. ¹² Дар ҳамон рӯз Пилотус ва Ҳиродус бо ҳамдигар дӯст шуданд, зеро пештар ба якдигар душманӣ доштанд.

Маҳкум шудани Исо

¹³ Пилотус сардорони коҳинон, сардорон ва мардумро хонда, ¹⁴ ба онҳо гуфт: «Ин Шахсро ҳамчун гумроҳқунандаи мардум пеши ман овардед; ва инак, ман дар пеши шумо тафтиш кардам ва дар ин Шахс аз он айбҳое ки шумо ба гардани Ӯ мегузореде, чизе наёфтам; ¹⁵ ҳамчунин Ҳиродус наёфтааст, зеро ман шуморо назди вай фиристода будам, ва дар Ӯ ҳеч гуноҳи сазовори марг ёфт нашудааст. ¹⁶ Пас, Ӯро қамчинкорӣ карда, озод мекунам». ¹⁷ Вай бояд ба муносибати ид касеро барои онҳо озод мекард. ¹⁸ Аммо мардум саросар фарёд зада, гуфтанд: «Ӯро куш! Барои мо Барабборо озод кун». ¹⁹ Бараббо барои шӯриш ва куштор ки дар шаҳр рӯй дода буд, ба зиндон андохта шуда буд. ²⁰ Боз Пилотус ба онҳо суҳан ронд, чунки мехост Исоро озод кунад. ²¹ Лекин онҳо фарёд зада, гуфтанд: «Ӯро ба салиб каш, ба салиб каш!» ²² Бори сеюм вай ба онҳо гуфт: «Ӯ чӣ бадӣ кардааст? Ҳеч гуноҳи сазовори марг дар Ӯ наёфтам; пас, Ӯро қамчинкорӣ карда, озод мекунам». ²³ Вале онҳо бо фарёди баланд яқравона талаб мекарданд, ки Ӯ ба салиб кашида шавад; ва фарёди онҳо ва сардорони коҳинон ғолиб омад.

²⁴ Ва Пилотус қарор дод, ки талаби онҳо иҷро шавад, ²⁵ ва шахсеро, ки барои шӯриш ва куштор дар зиндон нишаста буд, мувофиқи хоҳиши онҳо озод кард; ва Исоро ба ихтиёри онҳо супурд.

Роҳ ба салиб

²⁶ Ҷангоме ки Ӯро бурданд, Шимъун ном қайравониеро, ки аз саҳро меомад, даст гирифта, салибро бар китфаш гузоштанд, то аз паси Ӯ бардошта барад.

²⁷ Ва тӯдаи бузурги мардум ва заноне ки барои Ӯ гиря ва навҳа мекарданд, аз паси Ӯ равона шуданд. ²⁸ Ва Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Эй духтарони Уршалим! Барои Ман гиря накунед, балки барои худ ва фарзандонатон гиря кунед. ²⁹ Зеро рӯзҳое меоянд, ки мегӯянд: “Хушо нозойҳо ва шикамҳое ки назоидаанд, ва

пистонҳое ки шир надодаанд! ”³⁰ Он вақт ба кӯҳҳо мегӯянд: “Бар мо афтед! ” ва ба теппахо: “Моро пӯшонед! ”.³¹ Зеро, агар бо дарахти сарсабз чунин кунанд, бо дарахти хушк чиҳо мекунанд?»

³² Ду ҷинойткорро низ бо Ё барои куштан мебурданд.

Ба салиб кашидани Исо

³³ Ва чун ба ҷое ки “Косахонаи сар” ном дорад, расиданд, дар он ҷо Ёро ва он ҷинойткоронро ба салиб кашиданд, якеро аз дасти рост ва дигареро аз дасти чапи Ё.³⁴ Исо гуфт: «Эй Падар! Инҳоро бахш, зеро намедонанд чӣ мекунанд». Ва либоси Ёро қуръа партофта, тақсим карданд.

³⁵ Ва мардум истода, тамошо мекарданд. Сардорон низ бо онҳо масхаракунон мегуфтанд: «Дигаронро наҷот меод, бигзор Худо наҷот диҳад, агар Ё Масеҳи интихобшудаи Худо бошад». ³⁶ Сарбозон низ Ёро истеҳзо мекарданд ва наздик омада, ба Ё сирко меоданд ³⁷ ва мегуфтанд: «Агар Ту Подшоҳи яҳудиён бошӣ, Худатро наҷот деҳ». ³⁸ Дар болои сари Ё бо хати юнонӣ, румӣ ва ибронӣ чунин лавҳае навишта буданд: «Ин аст Подшоҳи яҳудиён».

³⁹ Ва яке аз ҷинойткорони овехташуда Ёро дашном дода, мегуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худо ва моро наҷот деҳ». ⁴⁰ Аммо дигаре, баръакс, вайро манъ намуда, гуфт: «Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар ҳоле ки худат низ ба ҳамин ҷазо маҳкум шудай? ⁴¹ Ҷазои мо аз рӯи инсоф аст, чунки сазои амали худро гирифтаем; лекин Ё ҳеч бадӣ накардааст». ⁴² Ва ба Исо гуфт: «Эй Худованд, чун бо қудрати Подшоҳии Худ биёӣ, маро ба ёд овар!» ⁴³ Ва Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт мешавӣ».

⁴⁴ Тақрибан соат шаши рӯз[†] буд, ки тамоми заминро то соати нӯҳ торикӣ фаро гирифт. ⁴⁵ Офтоб тира шуд, ва пардаи ибодатхона ду пора шуд. ⁴⁶ Ва Исо бо овози баланд нидо кард: «Эй Падар! Рӯҳи Худо ба дасти Ту месупорам». Ва инро гуфта, ҷон дод.

⁴⁷ Чун мирисад ин ҳодисаро дид, Худоро ҳамду сано хонда, гуфт: «Ба ростӣ ин одам росткор буд». ⁴⁸ Ва тамоми мардуме ки барои ин тамошо ҷамъ омада буданд, пас аз дидани ин рӯйдод синазанон он ҷойро тарк карданд.

⁴⁹ Вале ҳамаи шиносҳои Ё ва заноне ки аз Ҷалил Ёро пайравӣ намуда буданд, дур истода, инро меиданд.

Қабри Исо

⁵⁰ Ва инак, Юсуф ном шахс, узви шӯро, марди нек ва росткор, ⁵¹ ки бо қарор ва кори онҳо розӣ набуд, ва аз Ромо ном шахри яҳудиён буда, худаш низ интизори Подшоҳии Худо буд, ⁵² назди Пилотус омада, ҷасади Исоро хоҳиш кард; ⁵³ ва онро поён фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ниҳод, ки дар санг тарошида шуда буд, ва ҳанӯз ҳеч кас дар он гузошта нашуда буд. ⁵⁴ Рӯзи тайёрӣ буд ва шанбе фаро мерасид.

⁵⁵ Ва заноне ки ҳамроҳи Исо аз Ҷалил омада буданд, аз дунболи вай рафта, қабрро ва чӣ гуна дар он гузошта шудани ҷасади Ёро диданд. ⁵⁶ Чун баргаштанд, хушбӯиҳо ва равғани атрафшон тайёр карданд; ва рӯзи шанбе мувофиқи шариати истироҳат карданд.

[†]23.44 соат шаши рӯз — соат 12-и нисфи рӯз; яҳудиён соатҳои рӯзро аз баромадани офтоб то шиштани офтоб ба 12 соат тақсим мекарданд

Растохези Исо

¹ Дар рӯзи якуми ҳафта^u, сахари барвақт, хушбӯиҳоеро, ки тайёр карда буданд, бо худ гирифта, ба сари қабр омаданд, ва баъзе занони дигар ҳамроҳи онҳо буданд. ² Вале диданд, ки санг аз қабр ғелонда шудааст; ³ ва чун дохил шуданд, ҷасади Худованд Исоро наёфтанд. ⁴ Чун аз ин хеле ҳайрон буданд, баногоҳ дар пешашон ду марди чомаҳои дурахшанда дар бар пайдо шуданд. ⁵ Ва ҳангоме ки аз тарс сарҳои худро поён карда буданд, он ду ба онҳо гуфтанд: «Чаро шумо зиндари дар миёни мурдагон ҷустуҷӯ мекунед? ⁶ Ў дар ин ҷо нест, балки бархестааст. Ба ёд оваред, ки чӣ гуна Ў, ҳангоме ки дар Ҷалил буд, ба шумо сухан ронда, ⁷ гуфта буд, ки Писари Одам бояд ба дасти одамони гуноҳкор супурда шавад ва ба салиб кашида шавад, ва дар рӯзи сеюм бархезад». ⁸ Ва онҳо суханони Ўро ба ёд оварданд.

⁹ Ва аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ ва ба ҳамаи дигарон нақл карданд. ¹⁰ Инҳо Марями Маҷдалия ва Юҳанна ва Марям, модари Яъқуб, ва бо онҳо занони дигар буданд, ки ба расулон ин чизҳоро гуфтанд. ¹¹ Вале суханонашон ба онҳо сафсатае намуд, ва ба гапи онҳо бовар накарданд. ¹² Аммо Петрус бархеста, сӯи қабр давид ва ҳам шуда, танҳо кафани гузоштаро дид, ва аз ин рӯйдод дар ҳайрат монда, ба хонаи худ рафт.

Шогирдон аз Аммоус

¹³ Дар ҳамон рӯз ду нафар аз онҳо ба деҳае мерафтанд, ки тақрибан шаст стадия^v аз Уршалим дур буд, ва Аммоус ном дошт. ¹⁴ Ва бо ҳамдигар дар бораи ҳамаи ин рӯйдодҳо гуфтугӯ мекарданд. ¹⁵ Ва ҳангоме ки онҳо гуфтугӯ ва андешаронӣ мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо равона шуд. ¹⁶ Лекин чашмони онҳо баста буданд, ба тавре ки Ўро нашинохтанд. ¹⁷ Ба онҳо гуфт: «Дар бораи чӣ бо ҳамдигар дар роҳ гуфтугузор мекунед, ва чехраҳоятон ғамгин аст?» ¹⁸ Яке аз онҳо, ки Клеупос ном дошт, дар ҷавоби Ў гуфт: «Наход ки танҳо Ту аз онҳое ки ба Уршалим омадаанд, аз он чи дар ин рӯзҳо рӯй додааст, беҳабар ҳастӣ?» ¹⁹ Ба онҳо гуфт: «Аз чӣ?» Ба Ў гуфтанд: «Аз он чи ба Исои Носирӣ рӯй додааст, ки Ў пайғамбаре буд тавоно дар кирдор ва гуфтор дар пеши Худо ва тамоми мардум; ²⁰ чӣ гуна Ўро сардорони коҳинон ва сардорони мо таслим карданд, то ки ба марг маҳкум шавад, ва Ўро ба салиб кашиданд. ²¹ Лекин мо умед доштем, ки Ў ҳамон аст, ки бояд Исроилро халосӣ диҳад. Аммо, бо ин ҳама, имрӯз рӯзи сеюм аст, ки ин рӯй додааст. ²² Баъзе аз занони мо низ моро дар ҳайрат андохтанд; онҳо сахари барвақт ба сари қабр рафтаанд ²³ ва ҷасади Ўро наёфтаанд ва омада гуфтанд, ки дар рӯёи фариштаҳоро низ дидаанд, ки мегӯянд: Ў зинда аст. ²⁴ Ва баъзе аз рафиқони мо ба сари қабр рафта, ончунон ки занон гуфта буданд, ёфтаанд; лекин Ўро надидаанд». ²⁵ Ва Ў ба онҳо гуфт: «Эй беҳирадон, ки барои бовар кардан ба гуфтаҳои пайғамбарон дили дерфаҳм доред! ²⁶ Оё лозим набуд, ки Масеҳ ин ранҷҳоро аз сар гузаронда, ба ҷалопи Худ расад?» ²⁷ Ва аз Мусо ва аз ҳамаи пайғамбарон сар карда, он чиро, ки дар тамоми Китоб дар бораи Ў гуфта шудааст,

^u24.1 рӯзи якуми ҳафта — якшанбе

^v24.13 стадия — тақр. 185 метр

ба онҳо фаҳмонда дод.

²⁸ Ва онҳо ба деҳае ки сӯяш мерафтанд, наздик омаданд, ва Ё чунин вонамуд кард, ки мехоҳад роҳашро давом диҳад. ²⁹ Вале онҳо Ёро нигоҳ дошта, гуфтанд: «Бо мо мон, чунки шом наздик аст, ва рӯз ба поён мерасад». Ва Ё даромад, то бо онҳо монад. ³⁰ Ва ҳангоме ки Ё бо онҳо назди дастархон нишаст, нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо дод. ³¹ Он гоҳ чашмони онҳо кушода шуданд, ва Ёро шинохтанд; вале Ё аз назарашон нопадид шуд. ³² Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Оё дил дар даруни мо наметапид, ҳангоме ки Ё дар роҳ ба мо сухан меронд ва Китобро ба мо мефаҳмонд?»

³³ Ва ҳамон соат бархеста, ба Уршалим баргаштанд ва он ёздаҳро ёфтанд, ки бо рафиқони худ ҳамъ шуда, ³⁴ мегуфтанд, ки Худованд ҳақиқатан бархестааст ва ба Шимъун падидор шудааст. ³⁵ Ва онҳо низ нақл карданд, ки дар роҳ чӣ рӯй дод, ва чӣ гуна Ёро ҳангоми пора кардани нон шинохтанд.

Зоҳир шудани Исо ба шогирдон

³⁶ Ҳангоме ки онҳо дар ин бора гап мезаданд, Худи Исо дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: «Салом ба шумо». ³⁷ Онҳо ба тарсу бим афтода, гумон карданд, ки рӯҳе мебинанд. ³⁸ Лекин Ё ба онҳо гуфт: «Чаро ҳаросон шудед, ва аз чӣ сабаб дар дили шумо чунин фикрҳо пайдо мешаванд? ³⁹ Ба дастҳои Ман ва ба пойҳои Ман нигоҳ кунед: ин Худи Ман ҳастам; ба Ман даст расонед ва бинед; зеро рӯҳ ғӯшт ва устухон надорад, чунон ки дар Ман мебинед». ⁴⁰ Инро гуфта, дастҳо ва пойҳои Худро ба онҳо нишон дод. ⁴¹ Ва чун онҳо аз шодӣ ҳанӯз бовар намекарданд ва ҳайрон буданд, Ё ба онҳо гуфт: «Оё чизи хӯрдание дар ин ҷо доред?» ⁴² Пеши Ё як порча моҳии бирён ва андак асали мумдор монданд; ⁴³ ва Ё гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд.

⁴⁴ Ва ба онҳо гуфт: «Ин аст он чизе ки, чун бо шумо будам, ба шумо мегуфтам, ки ҳар он ки дар Тавроти Мусо ва дар китобҳои пайғамбарон ва Забур дар бораи Ман навишта шудааст, бояд ба амал ояд». ⁴⁵ Он гоҳ зехни онҳоро равшан кард, то ки Китобро фаҳманд. ⁴⁶ Ва ба онҳо гуфт: «Чунин навишта шудааст, ва чунин лозим буд, ки Масеҳ азоб кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон бархезад. ⁴⁷ Ва ба номи Ё, аз Уршалим сар карда, дар миёни ҳамаи халқҳо тавба ва бахшоиши гуноҳҳо мавъиза карда шавад. ⁴⁸ Ва шумо шохидони ин ҳастед; ⁴⁹ ва Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо равона мекунам; вале шумо дар шаҳри Уршалим монед, то он гоҳе ки бо қуввате аз олами боло ораста шавед».

Боло шудани Исо

⁵⁰ Ва онҳоро берун оварда, то Байт-Анё бурд ва дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод. ⁵¹ Ва ҳангоме ки онҳоро баракат меод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон боло бурда шуд.

⁵² Ва онҳо ба Ё сачда намуда, бо шодии бузурге ба Уршалим баргаштанд, ⁵³ ва ҳамеша дар ибодатгоҳ буда, Худоро ситоиш мекарданд ва муборак мехонданд. Омин.